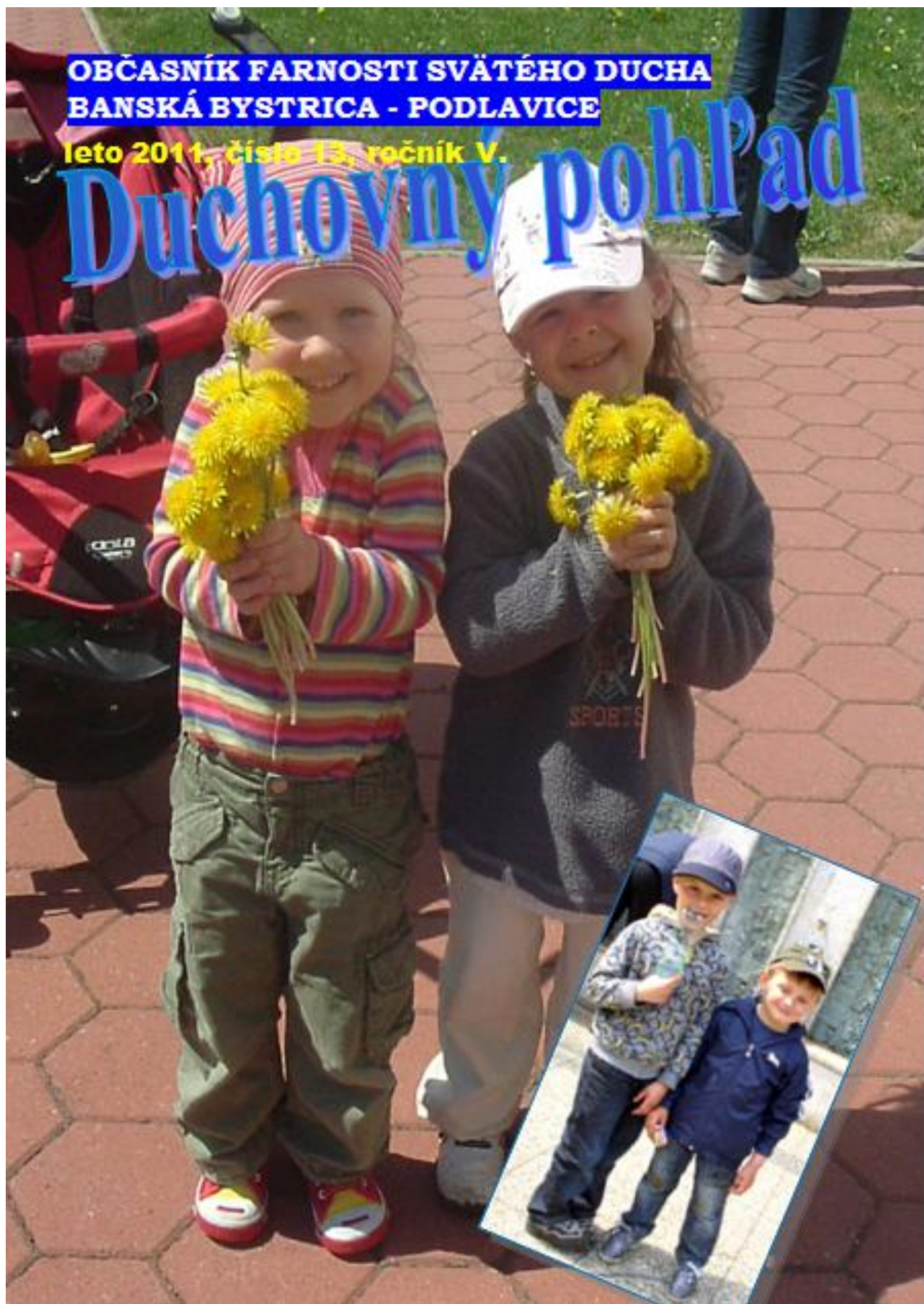

**OBČASNÍK FARNOSTI SVĚTÉHO DUCHA
BANSKÁ BYSTRICA - PODLAVICE**

leto 2011, číslo 13, ročník V.

Duchovný pohľad

OBSAH

Takto si tu žijeme, alebo ohliadnutie sa za Pôstom, Veľkou nocou a Turícami	4
Kvetný víkend trochu inak	6
Pašie 2011	8
Zelený štvrtok	9
Moje zamyslenie nad krížovou cestou	10
Odišiel človek	11
Veľkonočný pondelok v Podlaviciach	12
Náš chrám	14
Púť rodín – Staré Hory	16
Kostolná opekačka	17
Prvé sv. prijímanie „Nechajte maličkých ku mne prísť!“	18
Festival LUMEN - BUILT ON ROCK	20
Kreslo pre hosťa alebo Partia mladých v Podlaviciach	22
Naša cesta za novým kňazom	24
„Ja som dobrý pastier!“	27
Rím – Máj 2011	31
Primičná sv. omša Lacka Pokorného	32
Zažili ste nebo na zemi? Ja určite áno!	33
Deň rodiny	36
Manželské stretnutia	37
300. výročie prenesenia sochy Starohorskej Panny Márie	38
Animátori tento raz na Starých Horách	39
„Duch Svätý, vyruš nás!“	40
Krowky – karamelky	41
Benefičný koncert	42
Športové hry farnosti	43
Požehnanie matiek pred pôrodom	44
Ako sa spevom spojila Banská Bystrica	45
Som miništrant, chlapec, čo stojí pri oltári...	46
Rozlúčka s otcom biskupom Rudolfom Balážom	47

Duchovný pohľad, občasník: číslo 13/2011, ročník V. (vyšlo 8.8.2011)

Vydáva Rím.kat. farnosť Svätého Ducha Banská Bystrica – Podlavice

Skubínska cesta 6, 974 09 B.Bystrica, kontakt: 048/4146393,

bb.podlavice@fara.sk, www.podlavice.fara.sk;

Redakčná rada, grafická úprava, tlač:

- za obsahovú stránku zodpovedá Mgr. Daniel Bédi, SF, farár; - jazyková úprava: PhDr.

Lenka Bačíková; - grafická úprava: Daniel Bédi; - foto: archív prispievateľov, archív farnosti, Helena Zebyová, Maria Gréčová, Adrián Minarovič

- tlač: Dali-BB, s.r.o., Jilemnického 7, Banská Bystrica, náklad 200 ks

Pre vnútornú potrebu farnosti. Redakcia si vyhradzuje právo úpravy a krátenia

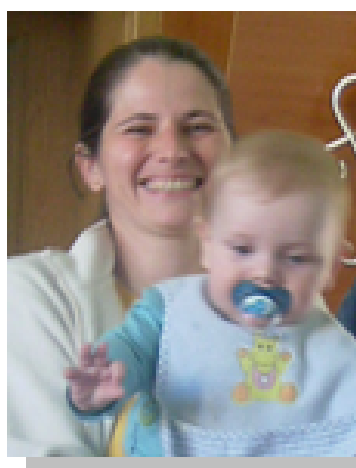
príspevkov. Schválené Biskupským úradom v Banskej Bystrici pod č. 112/1/2011

Foto na titulnej strane: Agatka Kučeráková, Nikolka Subová, Alex Zabka, Janko Kukoľ

Či už to bolo na školskom výlete alebo v smrteľne vážnej situácii, povzbudenie a pomoc vždy prišli od veselého kamaráta. Človek naplnený radosťou a optimizmom zhromažďuje okolo seba ostatných. Najoblúbenejší nie je najlepší športovec, ani najmúdrejšia hlava, ani najúspešnejší muž činu. Prečo sa však všetci zhromažďujú vždy okolo veselého človeka? Prečo ho počúvajú pozornejšie ako učiteľa? Prečo sa v jeho blízkosti cítia dobre? Pretože potrebujú práve to, čo ponúka – veselú myseľ! Optimizmus! Pretože bez radosti sa nič nedarí.

Je dôležité, aby ten, kto chce tvoriť, plnohodnotne žiť, pomáhať, bol veselý a oddýchnutý. Kto chce dávať, nech dáva s radosťou. Veselého darcu miluje Boh, hovorí apoštol Pavol. Aj vo Svätom písme sa často vyskytuje slovo

radost: „Boh je našou radosťou, Pán dáva radosť, akú svet nemôže dať, Radosť v Pánovi je naša sila!“, a aj evanjelium sa volá radostné posolstvo. Kresťania by mali vyzeráť a byť šťastnejší, to je častou výčitkou neveriacich. Keď sú kresťania mrzutí, neprívetiví, netrpezliví ako ostatní, ktorí nikdy nepočuli o „veľkej radosť“, potom sa nemožno čudovať, keď nie sú vierohodní. O sv. Františkovi Assiskom sa hovorí, že brata, ktorý sa kyslo tváril, pokarhal. Vraj je iba jedna príčina byť namrzený: keď nie sme s Bohom zadobre. Jeho napomenutie je aktuálne i dnes: „Ak je to tak,“ povedal sv. František, „choď a usporiadaj si svoje veci pred Bohom. Ale nás mrzutou tvárou

neobťažuj!“ Prajem vám krásne leto plné oddychu a veselej radosti. Verím, že k nemu prispeje aj ponuka prázdninového čísla Duchovného pohľadu.

Daniel Bédi

❖ RADY NA PRÁZDNINY:

Chodiac po horách, lesoch, dolinách nestráť cestu k Bohu!

Rozlúč sa s rodičmi, s blízkymi, ale nie s Pánom Bohom!

Nezabudni plecniak, obväz, ale ani modlitebnú knižku!

Zober si dobrú obuv, aby si mohol prísť každú nedeľu do kostola!

Riad sa kompasom a modlitbou a nezablúdiš!

Dbaj o žalúdok, ale i o dušu, aby neboli hladné!

*V tichu nájdeš
radosti života,
ktoré sme stratili
v našom uponáhľaní.*

*V tichu rastú
nepatrne pozornosti:
dobré slovo,
priateľský úsmev,
chuť počúvať
druhého.*

Takto si tu žijeme alebo ohliadnutie sa za Pôstom, Veľkou nocou a Turícami

V čase pôstu sa každý piatok modlili križovú cestu spoločnosťou farnosti: 25. marca matky, 1. apríla rodiny, 8. apríla mládež a 14. apríla seniori.

Veľkonočnú spoveď sme mali 15. apríla. Naša mládež a celý dekanát B. Bystrica – mesto sa zúčastnil Kvetného „víkendu“ či Trojlístka 15.-17. apríla spolu s dekanátom katedrála a Slovenská Ľupča. V sprievode tento rok nie s maňuškami ale s palmovými ratoľkami sme oslávili Kvetnú nedeľu a pri svätých omšiach boli spievané pašie, ktoré nacvičili naši farníci. Veľký týždeň teda začal 17. aprílom. Na Zelený štvrtok sme si pripomenuli ustanovenie Eucharistie, umývanie nôh apoštolom a po svätej omši sme mali do 21. hodiny možnosť tichej adorácie na pamiatku

Ježišovej opustenosti v Getsemanskej záhrade. Na Veľký piatok sme sa stretli o 12. hodine a v sprievode ulicami Skubína cez Závoz sme sa modlili Križovú cestu. V závere otec Daniel požehnal nás aj naše mesto. Obrady Veľkého piatka sme mali o 17. hodine a do 21. hodiny sme boli pozvaní na adoráciu pred sviatosťou oltárnou pri Ježišovom hrobe. Na Bielu

sobotu bola poklona pri „Božom hrobe“ od 10. hodiny a obrady vzkriesenia Ježiša Krista od 19:30. Po obradoch sme sa stretli pri dobrej veľkonočnej šunke na družnom a veselom agapé v pastoračnej miestnosti.

Veľkonočná nedeľa sa začala sv. omšou o 8. hodine, s ponukou požehnania jedál. Pri sv. omši o 10. hodine štyria dospelí katechumeni prijali krst a birmovku a prvý raz prijali Krista v Eucharistii do svojho života. Počas Veľkého týždňa pri obradoch a svätých omšiach účinkoval zbor dospelých a mládeže. Veľkonočný pondelok ako každý rok bol veselý. Kúpačku „zabezpečovali“ naši muži i mládenci vrátane otca Daniela. 28. apríla sme mali farskú poklonu a svätú omšu ako poďakovanie za náš chrám, z ktorého sa tešíme už 4 roky. Svätú omšu celebroidal P. Stanislav Miernik, karmelitán zo Starých Hôr s naším otcom Danielom a otcom Ju-

rajom Adamkovičom. 30. apríla sme boli na farskej ďakovnej púti na Starých Horách, po ktorej bola opekačka. V nedeľu 1. mája na sviatok Božieho milosrdenstva sme si uctili Jána Pavla II., ktorý bol v tento deň vyhlásený za blahoslaveného. Po 15. hodine sme sa modlili Korunku Božieho milosrdenstva a potom v pastoračnej miestnosti sme si premietli film o živote Jána Pavla II. 8. mája 8 malých farníkov prijalo prvýkrát sviatosť Eucharistie.

13. mája začala naša púť do Ríma a Vatikánu. 15. mája v Lateránskej bazilike za účasti príbuzných, neokatechumenátneho spoločenstva a hojnej účasti iných veriacich prijal sviatosť kňazstva náš farník diakon Ladislav Pokorný. Na druhý deň slúžil primičnú sv. omšu vo farnosti sv. Klementa v Ríme, kde bol doteraz diakonom. V Ríme sme navštívili aj Vatikánsky rozhlas, kde náš otec Daniel a Lenka Bačíková dostali priestor, aby mohli vysielat' vo večernom programe pre Slovensko. Tiež nás potešila príležitosť dostať sa do Domu sv. Marty vo Vatikáne, kde pôsobí sestrička Samuela Ševčíková z Kongregácie dcér kresťanskej lásky (vincentky), ktorá pozdravuje všetkých vo farnosti. Poznáme ju z ľudových misií v Podlaviciach v r. 2007.

18. mája mal v našej farnosti primičnú sv. omšu spomenutý Ladislav Pokorný. Na Deň Rodiny v našom meste boli pozvané všetky rodiny. Aj napriek zlému počasiu prišlo ich dost. 4. júna na Starých Horách za účasti asi 4000 veriacich z celého Slovenska bola slávnosť. Pripomenuli sme si 300 rokov od prenesenia milostivej sochy Panny Márie zo Studničky do Baziliky Navštívenia Panny Márie. Popoludní bol z príležitosti Dňa detí a Dňa otcov športový deň pre naše rodiny aj s ratoľstami, ktoré sa stretli pod fakultou Mateja Bela.

Pred Turícami sa spoločenstvá farnosti modlili deviatnik k Duchu Svätému. 11. júna bola brigáda v areáli kostola, začalo sa pripravovať priestranstvo pod detské ihrisko. Večer sme boli pozvaní na sv. omšu - vigíliu, ktorú o 20:30 v našom kostole malo neokatechumenátne spoločenstvo ako bezprostrednú prípravu Turíc. 12. júna na deň Turíc sme v našej farnosti mali veľkú slávnosť - meniny nášho kostola, zasvätenému Sv. Duchu. Pri sv. omši o 10. hodine boli požehnané matky pred pôrodom Petronela Balážová, Janka Zabková a Mária Arpášová. Popoludní o 15. hodine sa zišli farské spevácke zbory Xaverius z katedrály, Laudate Dominum zo Sásovej, zbor sv. Michala z Fončordy a miestny Cantate Deo ako aj hostia

- spevácky zbor Hron a kvarteto Viabella na 4. ročník benefičného koncertu, z ktorého výťažok bude použitý na kúpu nového organu. 18. júna v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici bola kňazská vysviacka. Počas týchto dní si viacerí kňazi, aj naši: Daniel Bédi (19.6.1999), Kazimír Divéky (20.6.1998), Pavol Pakoš (17.6.1990), Juraj Adamkovič (28.6.1997) a iní pripomenuli výročie svojho vysvätenia.

Počas leta plánujeme ďalšie zaujímavé aktivity, o ktorých budeme písať v ďalšom čísle Duchovného pohľadu.

Mária Gréčová

Kvetný víkend trochu inak!

Keď sa povie Kvetný víkend (KV), tak si každý mladý človek predstaví celodiecézne stretnutie mladých. Tento rok sa takéto stretnutie nekonalo, ale náhradou za KV bol tento rok Kvetný trojlístok (KT). Co je Kvetný trojlístok? Je to trojmesačná „púť“ mladých vo svojom

dekanáte a príprava na Svetové dni mládeže (SDM) v Madride 2011. Súčasťou KT boli stretná pre mládež, sväté omše pre mládež a rôzne ďalšie akcie. Kvetný trojlístok sa začal Popolcovou stredou a jeho vyvrcholenie bolo na Turíce vigíliou pre mládež. Niektorých týchto akcií sa zúčastnili aj mladí z našej farnosti. Ja sám, ako zástupca za dekanát BB-mesto, som viedol niektoré zo stretní v rámci Kvetného trojlístka, na ktorých bola skvelá atmosféra a hlavne bolo cítiť Božiu prítomnosť. Sobota pred Kvetnou nedeľou bola nabitá akciami pre mladých. Spomeniem napríklad popoludnie na Fončorde, kde sme sa stretli s našimi nemeckými priateľmi, ktorí sa každý rok zúčastňujú KV, neskôr večer bola krížová cesta pre mládež na Kalvárii na Urpíne. Nemôžem nespomenúť aj Kvetnú nedeľu, kedy sme sa my mladí z Podlavíc a Skubína zúčastnili sv. omše vo Farskom kostole v meste, ktorú celebroidal otec biskup Rudolf. Na omši bolo cítiť atmosféru KV, keď

bol farský kostol plný mladých ľudí. Samozrejme nebol tak plný ako na KV, ale atmosféra bola úplne totožná. Slniečko svietilo, mladí sa stretávali pred kostolom a všade bolo vidieť prijatie, priateľstvo a radosť. Mladí potom spoločne s otcom biskupom a ostatnými kňazmi vstúpili do kostola

s ratoľami v ruke, ako keď vstupoval Ježiš do Jeruzalema. Na omši spieval katedrálny mládežnícky zbor, čo dodalo tú správnu kvetákovú atmosféru. Za seba môžem povedať, že som sa cítil ako na KV, aj keď to bola vlastne len polovica Kvetného trojlístka.

Finálna fáza Kvetného trojlístka sa konala len nedávno na sviatok Zoslania Ducha Svätého, kedy sa konala turecká vigília v katedrále, ktorej sa zúčastnilo aj niekoľko mladých z našej farnosti. Lepšie finále tejto trojmesečnej „púte“ sme si ani nemohli predstaviť. Vigília pre mladých bola zvláštna v tom, že v nej odznelo viac čítaní v rôznych jazykoch (anglicky, nemecky, francúzsky, taliansky a latinsky), čo nám mohlo pripomenúť rôznorodosť národov, ale hlavne to, aby sme nezabúdali, že všetci máme jedného a toho istého Otca. Súčasťou vigílie bola aj krátka taizé adorácia. Po vigílii boli všetci zúčastnení pozvaní na agapé na farský dvor.

Na záver môžem len povedať, že „púťou“ Kvetného trojlístka sme prešli. Teraz sa pripravíme na ďalšiu - už skutočnú púť za Svätým Otcom do Madridu na SDM2011, ktorých sa zúčastníme aj my mladí z Podlavíc a Skubína.

Pali Legiň

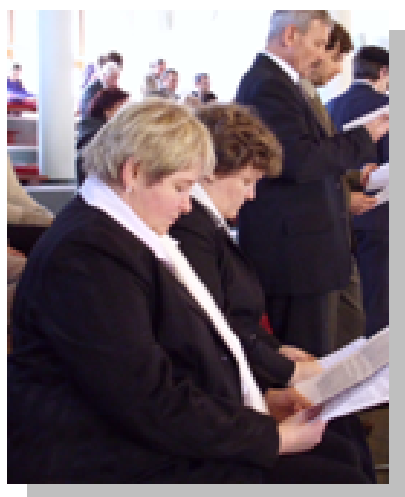

*„Cestou s nami
kráčaj, Pane,
my nechceme na mieste stáť...“*

Pašie 2011

Rok ubehol ako voda a zase prišli sviatky Veľkej noci. A aké by to boli sviatky bez tradičného spievaného Evanjelia - Pašíí? Veru, boli by ochudobnené o zážitok pripomenutia podstaty kresťanstva – ukrižovania (a vzkriesenia) Ježiša Krista. Tak, ako sa nedá predstaviť si Vianoce bez Posolstva o narodení Ježiška, tak isto by chýbali k atmosfére sviatkov Veľkej noci aj Pašie.

Každý, kto sa ich aktívne zúčastnil, si uvedomoval dôležitosť tohto poslania. Preto Juraj Svoňavec ako Ježiš Kristus, Ľubo Mazúr ako evanjelista, Ján Gréc ako Peter, Peter Kapusta ako Pontský Pilát, Evka Tribulová a Majka Pinková ako ženské hlasy, vedomí si svojej zodpovednosti, skúšali a doladzovali svoje úlohy po niekoľko večerov. Je pravda, že väčšina vystupujúcich bola v tomto postavení už niekoľkokrát, prakticky od založenia farnosti, ale v prípade zaváhania, výpadku textu či straty tónu, slávnostná atmosféra Kvetnej nedele a Veľkého piatku by sa mohla vytratiť.

Na Kvetnú nedeľu sa Pašie spievajú na každej svätej omši, a preto sa bolo treba sústrediť na každú z nich. Možno to v kostole každý nezachytil, ale podarilo sa nám „vyrobiť“ niekoľko chýb, mňa nevynímajúc. Všetci sme dúfali, že celkový dojem to nepokazilo a atmosféru sa podarilo vytvoriť ako tradične.

Na Veľký piatok, keď sa do kostola išlo len raz – na obrady, bolo na slávení, samozrejme, veľké množstvo ľudí. O to väčšia bola zodpovednosť a aj tréma, ale nakoniec sme boli so svojim vystúpením spokojní.

Hoci pripraviť sa na spievanie Pašíí stálo námahu, určite nikto neľutoval. Veď duchovný zážitok aktívnych zúčastnených je určite väčší, ako keby len počúvali. A nakoniec, kto by nepoznal starú pravdu, že „kto spieva, dvakrát sa modlí“?

Juraj Svoňavec

Zelený štvrtok

Tohtoročný Zelený štvrtok bol pre našu rodinu výnimočný. Náš najstarší syn Simon prvýkrát ministroval počas takýchto obradov a hneď sa mu dostalo veľkej pocty. Vo farnostiach je zvykom, že kňaz umýva nohy vybraným mužom na pamiatku toho, ako to urobil Ježiš pri Poslednej večeri. Aj v Podlaviciach tomu bolo tak, no pán farár si k vybraným mužom pridal aj všetkých miništrantov bez ohľadu na vek. Náš Simonko, na to nepripravený, si vyzul nie len jednu ponožku, ako je zvykom, ale iniciatívne hneď obe ☺. Tak sme sa pousmiali, no zároveň si spomenuli na horlivého Petra, ktorý pri tejto príležitosti chcel, aby mu Ježiš umyl nie len nohy, ale aj ruky a hlavu. Kiež by takáto horlivosť Šimonovi i celej našej farnosti vydržala čo najdlhšie.

Kapustovci

Na Veľký piatok sme sa podlavickí farníci zúčastnili na krížovej ceste po druhýkrát. Išli sme hore Skubínom cez Závoz smerom nad Fončordu.

Bola som milo prekvapená, že sme sa zúčastnili v takom hojnom počte - asi 80 ľudí. Starší, mladí, aj mamičky a otcovia s deťmi. Počasie nám prišlo, takže sme sa mohli naplno sústrediť a precítiť utrpenie Ježiša Krista, nášho Pána. Pri každom zastavení sa muži striedali pri nesení kríža a pomáhali Mu ho niesť. Aj tým preukázali lásku k Ježišovi Kristovi. Na kopci nad Fončordou sme sa rozlúčili modlitbou a piesňou. V tichosti a rozjímaní sme sa vrátili domov.

Moje pocity z tejto krížovej cesty boli veľmi silné a verím, že sa na budúci rok stretne opäť v tak početnej zostave. S naším pánom farárom sme spoločne uvažovali o budúcom možnom stretnutí s farnosťou Fončorda a spojení ich a našej krížovej cesty so spoločnou modlitbou na záver.

Moje zamyslenie nad krížovou cestou

Ingrid Žitňáková

odišiel človek...

Napriek tomu, že sme už za oslavou sviatku Zoslania Ducha Svätého, patróna našej farnosti, chcem sa vrátiť k prežívaniu Veľkej noci.

Asi 3 roky som chodievala do Domu Božieho milosrdenstva na Belvedér za jednou paňou, dnes už nebohrou. Spočiatku som ju volala pani a potom už len teta. Dožila sa skoro 90 rokov, bola vydatá krátko, len 4 mesiace. Manžel jej zahynul v prvej svetovej vojne a už sa nevydala. Bola hluchá, postihla ju cukrovka, ku koncu bola na invalidnom vozíku a posledné chvíle prežila v nemocnici s preležaninami a s prípravou na amputáciu nohy. Teta bola hlboko veriaca, v izbe mala veľký obraz Božského Srdca, na ktorý sa stále pozerala. Chcela veľmi zomrieť, ale nereptala, potichu. Jej častým vzdychom bolo: „Verím, že môj Vykupiteľ žije a že sa s ním stretnem“. Cítila, že jej život sa pomaly naplňa. Priala si odísť na Veľkú noc, túžba sa jej splnila až 24. mája 2011. Veľkú noc prežívala veľmi intenzívne a - i keď už nemohla stále si opakovala „svoj“ vzdych a verila silno vo vzkriesenie. „Vstal z mŕtvych“, tieto slová oznamovali celému svetu. Radosť aj víťazstvo Boha nad satanom, radosti nad smútkom, života nad smrťou. Je to nový začiatok, nádej, že aj my raz vstaneme. A ona v to silno verila. Buďe mi chýbať.

Margita Slaná

.... Osoba,
za ktorou pani Slaná chodila,
sa zdá neznámou, no nie je tomu tak. Pani
Margita Kružlicová, menovkyňa pani Slanej, bola prvou
obyvatelkou Domu Božieho milosrdenstva na Belvedéri
v Banskej Bystrici. Hovorí sa, že Slovensko je maličké – a to je.
Moja mamička pani Bédiová, bola niekedy po roku 1990, kedy
som ešte kňazom nebol, v kúpeľoch a tam sa zoznámila s pani
Kružlicovou. Po návrate domov si pravidelne písali. Keď som
bol v roku 1999 vysvätený a dostal som sa do Uľanky, kde za
mnou mamička prišla, spomínala, že Mateja Bela 5 – Stará
Sásová, by nemala byť ďaleko. Slovo dalo slovo a milá pani
Kružlicová už nepísavala, ale chodievala do Uľanky sa
porozprávať. Jej návštevy poredli, keď sa odsťahovala do
Banskej Štiavnice. No keď sa otváral Dom Božieho
milosrdenstva, skrátene Hospic na Belvedéri, prvá sedela na
kufroch pred dverami (doslova!) a že ona odtiaľ už neodíde. No
keďže žiadosť tam mala aj moja mamička, zase sa stretli.
A verím, keďže obe si už Pán povolal z tohto sveta, že sa stretli
aj vo večnosti a že si stále majú čo povedať. Daniel

Veľkonočný pondelok v Podlaviciach

Veľká noc je sviatok, ktorý sa na Slovensku oslavuje už stáročia aj ľudovými zvykmi na dedine, ale najmä slávením veľkého kresťanského Tajomstva. Jedným z jeho symbolov je svetlo veľkonočného paškálu a druhým voda, pripomínajúca vody Červeného mora, utopenie a smrť, mystérium kríža, ale aj prameň, ktorý dáva život uprostred sucha (krst).

Ak by sme o Veľkonočnom pondelku rozmýšľali v duchu ľudových tradícií, prvé, čo napadne dievča ako som ja v súvislosti s týmto slávnostným dňom, je tiež voda, ale v tom najmateriálnejšom zmysle slova. Voda, veľa studenej vody a ešte raz VODA! Každá z nás sa v tento deň musí minimálne dva-trikrát preobliecť do suchého oblečenia, pretože je premočená do poslednej nitky... :) Na svätej omši

sme sa aj my, mladí, modlitbami a novými veľkonočnými piesňami zapojili do spoločnej radosti zo zmŕtvychvstalého Pána Ježiša. No po nej chlapci z nášho spoločenstva nezháľali a ponáhľali sa naplniť niekoľko vedier ľudovou vodou. Najprv sme sa snažili ostať v kostole, modlili sa a potom robili všetko možné, len aby sme sa nepozorovane vytratilí von a bežali domov. Počasie nám veľmi naklonené nebolo, slnko nesvietilo, už to vyzeralo na poriadny dážď so silným vetrom. Po chvíli sme sa predsa odvážili vyjsť z kostola bočným vchodom, ale nič nepomohlo... Vonku čakal náš milý Tónko, Maťo Klinec a dokonca aj pán farár! Rozbehli sme sa preč od kostola, ale neušli sme ďaleko... Jedno vedro studenej vody od chrbta (útočiť zozadu je predsa neférové!), ďalšie zboku a nakoniec priamy zásah do tváre. Prekrásne! Najbližšie minúty bolo od kostola počuť len výskot dievčat a nadšené výkriky chlapcov, keď presne trafili svoj cieľ. Jediná osôbka, ktorá ostala suchá a radostne sa uškŕňala, bola Terka. Beji nepomohli ani maxi-okuliare, ostatným dáždniky a podobné pomôcky používané ako štíty proti striekajúcej vode. O chvíľu však začalo popíchať, bolo nám v mokrých šatách zima, nuž sme sa začali hufne brať domov. Samozrejme, na záver nesmie chýbať pamätná fotografia, preto sme sa všetci, mokří či suchí, postavili pred kostol

a usmievali do objektívu fotoaparátu...

Výkrik
Veľkonočného
pondelka:
„Zoblečenia je na mne tuším suchý iba predný diel gatiek...“ (D.G.)

Keď na všetko spätne spomínam, je priam zázrak, že sme už na druhý deň neležali každá v posteli s vysokou horúčkou. Na ľudovej tradícii, že dievčatá sa oblievajú preto, aby boli zdravé, možno predsa len niečo bude. ☺

Daniela Gajdošová

Motto Inštitútu Krista Veľkého:
**MILUJTE ĽUDI TAKÝCH, AKI SU,
CIM MENEJ SI TO ZA SLUŽIA, TYM VIAC ICH MILUJTE.
NEMILUJTE ICH PODĽA VEĽKOSTI ICH ZÁSLUH,
ALE PODĽA VEĽKOSTI ICH POTRIEB!**

(Kuffa, 1992)

Marián Kuffa, Zakovce,
prednášajúci na Dni rodiny 2011

Náš chrám

Dňa 28. apríla oslávila naša farnosť už štvrtýkrát výročie posvätenia chrámu. Je to veľká Božia milosť, že máme na našom sídlisku Boží chrám.

Ja mám k nášmu kostolu veľmi osobný vzťah, pretože som bol pri jeho stavbe a už štyri roky sa teším z tohto veľkého daru, ktorý nám Boh doprial. Tohtoročná slávnosť k spomínanému výročiu pozostávala

z ďakovnej adorácie seniorov, mládeže i rodín. Po poklone sme sa stretli na slávnostnej svätej omši, ktorú celebroval d. p. Stanislav Miernik, karmelitán zo Starých Hôr. Počas kázne nás povzbudzoval v ďalšom zvelaďovaní Božieho chrámu – a to nielen toho „kamenného“, ale aj toho v každom z nás. Na svätej omši spieval domáci zbor **dospelých Cantate Deo** pod vedením

pani Lutonskej. Celá slávnosť sa niesla v duchu vďačnosti a radosti, že môžeme mať Boží stánok tu medzi nami v Podlaviciach. Tak si ho spoločne zvelaďujme a chráňme, aby sme v ňom aj naďalej mohli rásť ako

spoločenstvo veriacich.

Ján Gréč

Zalm 138:

Chcem ťa, Pane, oslavovať celým srdcom, že si vypočul slová mojich úst. Budem ti hrať pred tvárou anjelov,*
vrhnem sa na tvár pred tvojím svätým chrámom.
Tvoje meno budem oslavovať, pretože si milosrdný a verný*
a nadovšetko si zvelebil svoje meno a svoje prisľúbenia.
Vždy si ma vyslyšal, keď som ťa vzýval,*
a rozmnožil si vo mne odvahu.

No. 288/2007

Mons. TOMÁŠ GALIS

TITULÁRNY BITENSKÝ BISKUP
POMOCNÝ BANSKOBYSTRICKÝ BISKUP

Banská Bystrica 28. apríla 2007

KONSEKRÁCIA KOSTOLA

MONS. TOMÁŠ GALIS, BANSKOBYSTRICKÝ
POMOCNÝ BISKUP, TÝMTO POTVRDZUJEM, ŽE
SOM DŇA 28. APRÍLA 2007 ZA HOJNEJ ÚČASTI
VERIACEHO BOŽIEHO ĽUDU VO FARNOSTI BANSKÁ
BYSTRICA - PODLAVICE

KONSEKROVAL FARSKÝ KOSTOL SVÄTEHO DUCHA SPOLU S OLTÁROM

TOTO POTVRDENIE VYDÁVAM V ZMYSLE KÁNONA 1208 CIC,
KTORÝ VYŽADUJE, ABY SA O VYKONANEJ KONSEKRÁCII
VYHOTOVIL HODNOVERNÝ DOKLAD.

NECH TENTO POSVÄTENÝ CHRÁM JE NAVŽDY MIESTOM
KRISTOVEJ OBETY, PRI KTOROM SA BUDE PÁNOV ĽUD
POSILŇOVAŤ BOŽSKOU HOSTINOU.

NECH BOH POŽEHNÁ VŠETKÝCH DOBRODINCOV TOHOTO
DIELA.

V Duchu a pravde

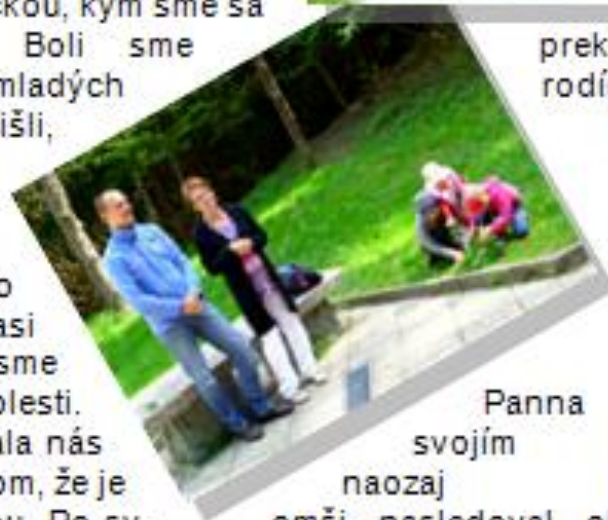
Tomáš Galis
biskup

[Signature]
Ad gratie mandatum
a secretis

Púť rodín - Staré Hory

Tohtoročnej púte rodín som sa, ako tradične, spolu so svojou rodinou, zúčastnila nie autobusom, ale autom. Takže sme prišli o tie najkrajšie zážitky z cestovania verejným dopravným prostriedkom a aj z úvodnej návštevy baziliky, ktorá bola, podľa rozprávania ostatných pútnikov, veľmi zaujímavá.

Naše deti sa trošku vybláznili a vyzabávali na lúke pod Studničkou, kým sme sa dočkali našich priateľov. Boli sme a sklamaní, že prišlo menej mladých obvykle, ale aj za tie, čo prišli, vďaka. Nasledovala modlitba ruženca na Ružencových schodoch a po nej krásna omša na Studničke. Slniečko svietilo, počasie nám prialo - asi si ho dobre vymodlili. Všetci sme spokojní, dokonca aj naše ratolesti. Na nás usmievala a objímala nás roztvoreným náručím. Cítila som, že je ochrankyňou a dobrou mamou. Po sv. "debatniček", kde sme si vymenili naše postrehy z púte, zážitky a dojmy. Deti

prekvapení
rodín ako
Bohu
sv.

svätá

sme
boli

Panna Mária
svojím široko

naozaj našou

omši nasledoval obed a

sa vyšantili, pobehali si.

Jednoducho - všetci

sme boli spokojní.

A potom nasledoval

rozchod. Každý sa

pobral k svojmu

dopravnému prostriedku

a neskôr, s pomocou a

ochranou Božou, vydali

sme sa naspäť domov.

Vďaka Pánovi a nášmu

otcovi Danielovi za

nádhernú púť k našej

Nebeskej Matke.

Janka Žabková

Kostolná Opekačka

vyľakal trval naozaj krátko, a tak našej opekačke už nič nestálo v ceste. K miestu činu (altánku) sme prichádzali postupne, až sa nás tam zišla pekná kôpka.

Najväčšiu radosť mali asi naši najmenší, tí sa zabávali pri jazierku, poniektorí sa snažili kŕmiť a hneď na to aj chytať rybičky, iní mali chuť sa okúpať - no našťastie, alebo nanešťastie sme tam boli my - rodičia. Podaktoré deti sa hrali s loptou, iné skúšali funkčnosť a nosnosť rôznych dopravných prostriedkov (bicykle, motorky, kolobežky, odrážadlá), ktoré si doniesli z domu a ktoré si viac-menej ochotne, (bez ujmy na zdraví) medzi sebou vymieňali.

Samozrejme, aj dospeláci si prišli na svoje. My maminy sme si povymieňali skúsenosti z kuchyne (podotýkam nielen tie vydarené), rady a recepty na varenie, zážitky pri výchove našich detúreniec, pohovárali sme naše dobré polovičky a poniektoré aj ochutnali špeciality z opekačky. Spomínam poniektoré, lebo sú medzi nami aj také, ktoré sa snažia vylepšiť svoju figúru a stále bezúspešne, ale aj také, ktoré by nerady riskovali boľenie bruška svojej najmladšej ratolesti, no skrátka my baby máme stále nejaké ale ...

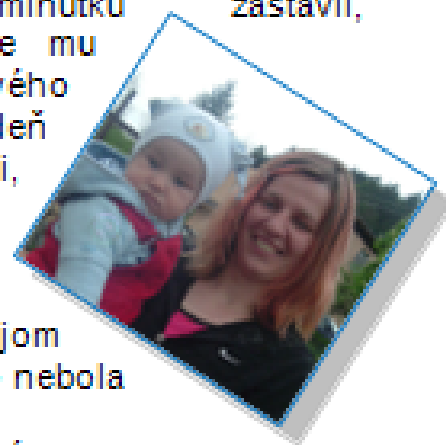
Všetci si našli to svoje miestečko, dokonca aj naši chlapi. Tí sa najedli dosýta, prebrali nielen športovú problematiku, ale aj aktuálne dianie vo svete, samozrejme nezabudli zavtipkovať na margo žien (dúfam, že

nielen tých svojich) a samozrejme sa potužili nejakým tým chladeným pivom, či vínom!? Len náš pán farár bol zaneprázdnený aj v sobotu poobede, síce sa pri nás na minútku zastavil, no hneď bol aj preč. Samozrejme je mu odpustené, zaoberal sa doladovaním prvého svätého prijímania, ktoré sa konalo o týždeň v nedeľu, ďalej ho čakalo stretnutie s birmovancami, príprava rodičov na krst ...

Poniektorí zakončili peknú sobotu návštevou zmrzlinárne a čo vám budem hovoriť, keď pre niekoho to bola prvá naozajstná ochutnávka zmrzliny vo svojom ešte zatiaľ krátkom živote – jahôdková je tá pravá. No nebola to pekná sobota?!

Marcela Kučeráková

Prvé sväté prijímanie

8. máj bol pre niektorých z nás výnimočný deň, na ktorý sme sa dlho pripravovali. V tento deň sme prijali prvýkrát Božie Telo. Bolo nás 8.: Katka Haviarová, Mária Lujza Dúbravská, Kristínka Nemcová, Helenka Pavelková, Marek Bíreš, Matúš Šustek, Matúš Senček a ja - Danko Šuba.

Na naše prvé sväté prijímanie sme sa pripravovali na hodinách náboženskej výchovy v škole, ale aj v kostole. Najviac sme sa tešili práve na stretnutia s našou milou Luckou. Opakovali sme si s ňou cirkevné sviatky a Božie prikázania.

Pritom sme sa nikdy nenudili, práve naopak, bola to vždy veľká zábava. Občas sa na nás prišiel pozrieť aj náš pán farár, či je všetko v poriadku.

Týždeň pred prvým sv. prijímaním sme mali prípravu spolu s rodičmi. Všetci sme boli veľmi napätí, aby sme niečo nepokazili a náš veľký deň prebehol čo najlepšie. Rodičia pomáhali s výzdobou kostola, každý z nás mal svoju krstnú košielku a fotku zavesenú nad

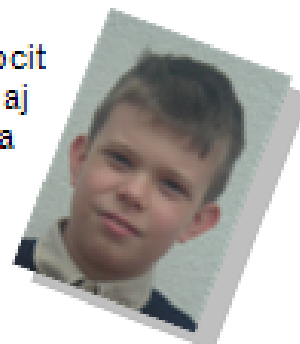
oltárom. Najdôležitejším dňom príprav bola sobota. V tento deň sme išli na sv. spoveď. Nebolo to jednoduché, všetci sme mali obavy. Aj ja, keď som bol na rade, cítil som trošku strach, že niečo zabudnem. Po tom, čo som vošiel do

spovednice, strach hneď zmizol. Po spovedi som cítil veľké šťastie. Tešil som sa, že som sa zbavil svojich hriechov.

V nedeľu som sa zobudil skoro ráno, lebo som sa nevedel dočkať, kedy pôjdeme do kostola. Bola to moja najkrajšia omša, keď sme k oltáru prinášali obetné dary, čítali prosby a prijali prvýkrát Pána Ježiša.

Som šťastný, že môžem chodiť do kostola a prežívať pocit radosti nielen počúvaním sv. omše, modlitbami, ale aj prijímaním Eucharistie. Ďakujem mojim rodičom, že ma priviedli k Pánu Bohu a pánovi farárovi za tento pekný a radostný deň.

Daniel Šuba

"Nechajte maličkých ku mne prísť!"

(Mt 19,13-15, Mk 10,13-17, Lk18, 15-17)

Nedeľa ako každá iná, a predsa niečím výnimočná. V čom spočíva jej výnimočnosť? Pred oltár, v slávnostne vyzdobenom kostole, prichádzajú chlapci a dievčatá so svojim svetielkom v ruke, ktoré odovzdávajú duchovnému otcovi. Svetlo, symbol života. Víta ich s milým úsmevom na tvári, ktorý vyjadruje radosť z toho, že prichádzajú k nemu, poslovi Božieho slova lásky a milosrdenstva. Prichádzajú k nemu Božie deti, ako to vyjadruje nápis na šerpách, ktoré sa krásne vynímajú na ich oblečení. Slávnosť pokračuje Božím slovom, kázňou, z ktorej si mohol každý prítomný odniesť to, čo pre svoj život potrebuje.

Pohľad na šťastné tváre detí pri prinášaní obetných darov, ktoré sú symbolom ich bezstarostného detstva, nás naplňa radosťou. Plyšová hračka, lopta, čítanka, nechýbala ani Biblia, sprievodca nášho každodenného života. Prečo Biblia? Z nej čerpáme a hľadáme, keď je nám ľahko, ale aj keď potrebujeme pomoc a vysvetlenie na ceste nášho života. Prosby, ktoré zneli z úst prvoprijímajúcich, vychádzali ozaj z hĺbky ich srdiečok.

Prichádza sväté prijímanie, akt, na ktorý všetci netrpezlivo čakali. Prijali Božie telo, ktoré už nebude pre nich veľkým neznámym. Dostali Ježišov dar, dar v podobe chleba a vína, dar, ktorý je prejavom jeho veľkej lásky k nám. A kto ho prijíma, pozná jeho účinok. Snažme sa žiť tak, aby pri každej

návšteve Božieho chrámu sme mali srdcia čisté, pripravené na prijatie Božieho tela.

A na záver opäť povzbudzujúci príhovor duchovného otca, odovzdáva im pamätný list a darček. Vyprevádza ich pred kostol, kde ich odovzdá rodičom.

Ďakujeme príkladnej príprave na prvé sväté prijímanie pani katechetke, animátorke Lucke a v neposlednej miere mládežníckemu speváckemu zboru,

pretože ich piesne nám prenikli do hĺbky duše. Oni, je počuť, že sa neuspokojujú piesne „len“ odspievať, ale ich prežívajú a v tom je sila ich spevu. Vďaka Vám, duchovný otec, za krásny a hodnotný priebeh svätej omše. Všetci sme odchádzali naplnení silou Ducha Svätého.

Starí rodičia
Matúška Senčeka

Festival LUMEN-BUILT ON ROCK

Teší ma, že aj tento rok sme sa my, mladí z farnosti, vybrali do Trnavy na jeden z najväčších gospelových festivalov v Európe. Tohtoročný Lumen s poradovým číslom 19 sa niesol v myšlienke „Postavený na skale“. Mali sme možnosť zažiť istotu pod nohami a výhľad dookola, pretože to najpodstatnejšie, na čom Festival Lumen stojí, sú pevné základy duchovnej tradície. Vďaka tomuto je festival príležitosťou na stretnutia a rozhovory o otázkach, ktoré nás trápia. Vznikajú tu priateľstvá, ktoré pretrvávajú mesiace a roky po festivale.

Tento rok sme do Trnavy cestovali vlakom, vzhľadom k tomu, že nás išlo desať. Cesta bola pokojná až do chvíle, kým si niektorí nechceli opláchnuť ruky (samozrejme, z okna, lebo WéCka boli ďaleko). Všetka voda vyliata z okna sa pekne vrátila naspäť, rovno na hlavné dvere. Ja som len dúfala, že revízor tak skoro nepríde. Našťastie to stihlo uschnúť, ale vzápätí sa aj tak rozpršalo a okná nikto nezatvoril, takže voda bola zase všade. No a práve vtedy prišla pani revízorka...

Po príchode do Trnavy sme sa išli ubytovať do školy a „naš víkend“ sa mohol začať. Na troch pódiumoch vystúpilo viacero kapiel z rôznych kútov sveta. Napríklad Parachute Band (Nový Zéland), Summertime (Taliansko), Chip Kendal (Veľká Británia) a mnoho ďalších zahraničných, ale aj slovenských kapiel, medzi ktorými bol aj špeciálny hosť HUDBA Z MARSU. Na pódium vystúpilo aj Tanečné divadlo ATak – zimOsen. Okrem hudobného programu sme mali tiež na výber rôzne zaujímavé prednášky, diskusie a workshopy od politických tém (Prof. PhDr. Radičová, PhD., JUDr. Lipšic, Mgr. Žitňanská,...) cez psychologické témy, či témy o konci sveta až po tvorivý workshop s Danielom Hevierom alebo zumbu. Všetci sme si zvolili prednášku s Pavlom

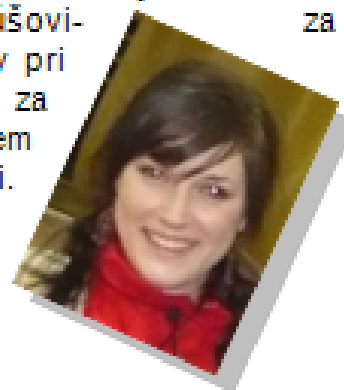

Hudákom. Myslím, že každý z nej odchádzal naplnený a povzbudený do života novou silou, aj napriek tomu, že zopár odvážlivcov si tam zdriemlo, ale to všetko vďaka nedostatku spánku. Vrcholom celého festivalu mala byť kapela NEWSBOYS (USA). Všetci sa na ňu veľmi tešili, pretože je jednotkou gospelovej hudby už od roku 1985 (hlavný spevák dcTalk). Piesne sú

o situáciách, kedy je jednoduchšie vydať sa ľahšou cestou. Kapela sa rozhoduje kráčať cestou Božieho plánu. V hudbe vidia spôsob a silu, ako sa dostať do srdca tým, ktorí ich tvorbu počúvajú a dovoľia jej vstúpiť ďalej ako len do uší. V skutočnosti pár minút aj na pódium vystúpila, ale kvôli nebezpečnému počasiu musel byť program prerušený. Asi by bolo nemožné, aby na námestí s niekoľko tisíc mladými nenastala panika. Dôvodom bola silná blesková búrka, počas ktorej sme, našťastie, boli v bezpečí vďaka ochote našej kamarátky Majky. Nevieť si predstaviť, kde inde by sme toľkí išli, ak nie k nej do bytu. Bolo tam síce dusno, ale atmosféra bola skvelá. Keď sa počasie trochu upokojilo, vybrali sme sa na záverečnú polnočnú svätú omšu do katedrály. No a vrchol festivalu sa naozaj konal a chlapci z Newsboys nesklamali. Pred začatím sv. omše prišli pred oltár, požičali si zborovú gitaru a zahrli unplugged verziu hádam najznámejšej piesne In the Light. Bol to (aspoň pre mňa) neopísateľný zážitok, keď celá katedrála spievala s nimi. Nakoniec sa rozlúčili a slúbili, že prídu aj budúci rok.

Skoro ráno nás čakala cesta domov. Aj keď vlak bol plný a my sme boli unavení, stálo to za to, a to vďaka nám všetkým. Špeciálne ďakujem Terke za jej výnimočnú slovnú zásobu, Aňi- za jedlo, Fijovi + Matúšovi- za láte u sestričiek, Mirke- za jej spánok, Ive- za spevy pri raňajkách, Mati- za modlitbu, aby nepršalo, Ivke- za diskusiu a odдых pri prednáškach. Týmto pozdravujem všetkých, ktorí s nami chceli ísť, ale nemohli. A v poslednom rade nášmu Ōckovi, vďaka ktorému máme istotu stáť pevne na skale.

Bernadeta Ťažárová

Kreslo pre hosta alebo Partia mladých v Podlaviciach

Je tu leto, čas prázdnin, čas mládeže. V našej farnosti, okrem iných spoločenstiev aktívne „funguje“ aj spoločenstvo mladých ľudí, ktorí sa pravidelne stretávajú raz týždenne. Už niekoľko rokov svojím spevom a hudbou obohacuje mládežnícke sv. omše a rôzne farské podujatia mládežnícky spevácky zbor CHORUS BAND Podlavice (predtým pod názvom Podlavické svetielka, ten teraz prenechali mladším a oni vraj už sú „Podlavické pouličné lampy...“), ako aj kapela MINORITY. So svojimi zážitkami v tomto spoločenstve sa s nami podelili niektorí z nich v krátkom rozhovore. V Kresle pre hosta sa tentoraz musia potlačiť: **Terezka Mazúrová, Ivo Pánik, Martina Kucbelová a Ján Gréč ml.**

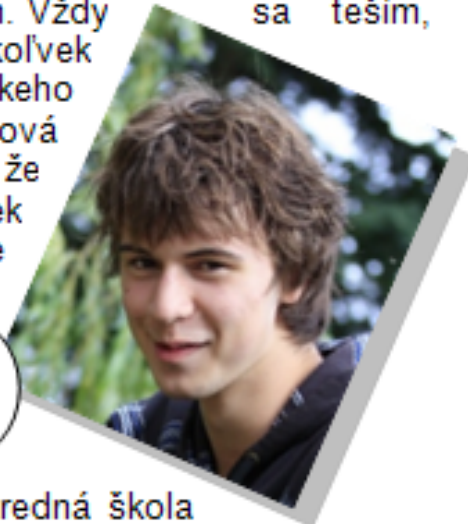
1. Vek, bydlisko
2. Vzdelanie, škola
3. Rodina
4. Mládežnícke spoločenstvo, spevácky zbor CHORUS BAND, čím ma obohacujú?

TEREZKA MAZUROVA

1. 16 rokov, Banská Bystrica – Podlavice.
2. Sexta, Katolícke gymnázium Štefana Moysesu.
3. Mám jedného brata.
4. Tu v Podlaviciach som našla partiu mladých ľudí, veľmi rada a veľmi dobre si s nimi rozumiem. Všetky chvíle, ktoré trávim spolu s nimi, sú pre mňa úžasné a veľkým obohatením. Vždy keď sa môžeme spolu stretnúť pri akejkoľvek príležitosti, či už je to nácvik nášho mládežníckeho spevokolu, stretko alebo nejaká spoločná športová aktivita. Vďaka nim viem, že niekam patríam a že mám niekoho, na koho sa môžem kedykoľvek obrátiť a nikdy nezostanem sama. Páči sa mi, že držíme spolu a snažíme sa tu byť kedykoľvek jeden pre druhého.

ktorých mám
sa teším,

IVO PÁNIK

1. 17 rokov, Banská Bystrica – Podlavice.
2. Katolícke gymnázium Štefana Moysesu (stredná škola zameraná na cudzie jazyky), končím tretí ročník (úspešne ☺).

3. Som z obyčajnej rodiny neobyčajných vzťahov. Mám jednu mladšiu sestru Simonu. Vzťahy vedia byť ostré, ale aj veľmi príjemné.
4. Mám rád všetko, čo sa týka hudby, čiže Chorus Band má u mňa vždy miesto. Partia v kostole je perfektná, trávim s ňou svoj voľný čas každý deň. Títo ľudia sú súčasťou môjho každodenného života spolu s Bohom. Snažím sa dať zo seba to najlepšie každý deň a to pre Neho a s Ním.

MARTINA KUCBELOVA

1. 17 rokov, Banská Bystrica- Podlavice.
2. Šťastne prechádzam ročníkmi na gymnáziu Andreja Sládkoviča.
3. Jeden brat, ktorý je síce otravný, ale nikdy by som ho nevymenila. Rodičia sú moji kamaráti, nebojím sa im zdôveriť s čímkoľvek.
4. Naše spoločenstvo si veľmi cením. Stretli sme sa tu „deti“ každého veku, a predsa medzi nami nie je nadržanosť, či rozpory. Zvykli sme si podeliť sa s našimi myšlienkami na tzv. „stretkách“, kde sa venujeme rôznym témam alebo sa hráme rôzne hry, pri ktorých zabúdame na svoj vek. Dokázali sme vytvoriť spevácky zbor Chorus Band, v ktorom môžeme Bohu poďakovať za celú jeho lásku, ktorú nám deň čo deň prináša. Som veľmi vďačná za všetky chvíle, ktoré môžem prežiť v spoločnosti priateľov, či Pána Boha. Ich spoločnosť je mojím šťastím a pokojom. Dávajú mi silu prežiť ďalší deň v láske s Kristom.

JÁN GRĚČ ml.

1. Mám 19 rokov, bývam v Podlaviciach.
2. V roku 2010 som úspešne ukončil SPS Jozefa Murgaša. Potom som študoval jeden rok vo Zvolene na Technickej univerzite, ale štúdium som prerušil a teraz budem študovať na Ekonomickej fakulte tu v Bystrici.
3. Mám fajn rodičov a troch súrodencov, brata a dve sestry. Moje hobby: hudba, šport, knihy, varenie.
4. Často sa stretávame na stretkách, ale aj pri iných akciách, vďaka ktorým trávime veľa času spolu a to z nás robí dobrý kolektív. Hrávame aj na sv. omšiach ako zbor mladých – Chorus Band. Mne osobne to, že trávim dosť času s ostatnými z kostola, dáva veľa nielen preto, že niekam patím, lebo tu mám kamarátov, ale aj preto, že si tak vytváram cestu bližšie k Bohu.

Za rozhovor srdečne ďakuje Helena Zebyová.

Naša cesta za novým kňazom...

Keď otec Daniel niekedy v januári ohlásil vysviacku Lacka Pokomého, zobrala som to ako informáciu o mne vzdialenom dani. Keď však kolegyňa poznomenala, že vysviacka kňaza v Ríme a možnosť zúčastniť sa jej sa neopakuje dvakrát za život a že učiteľ

má len veľmi málo príležitostí vidieť svojho žiaka pri takejto životnej udalosti, prihlásili sme sa. To, čo sme videli, počuli, skúsili v našich spomienkach ostane nezmazateľne zapísané na celý život...

Trinásty máj – ani sme sa nenaszdali, že dlhá cesta môže byť taká rýchla a príjemná. Modlitby, požehnanie a pre viacerých z nás nové (zvláštne krásne svojou melodikou) piesne členov Neokatechumenátneho spoločenstva, rovnako aj citlivo zvolený film o apoštolovi Petrovi a v neposlednom rade veselá a humorná spoločnosť spolucestovateľov zo Svidníka, preklenuli hodiny cesty. Krajina za oknom sa menila, až sme sa ocitli v komplexe pripomínajúcom krásnu dovolenkovú destináciu. A vraj budeme ubytovaní

v kláštore! To, čo sme videli okolo seba, kláštor nijako nepripomínalo. Nádherný kruhový kostol, zákutia, v ktorých sa možno modliť, premýšľať, Lurdská jaskynka a tiež kaplnka, v ktorej bola slúžená svätá omša, nás však uviedli do reality. Nie sme na dovolenke, aj keď mnohí sme to tak prežívali. Okolo nás cítiť niečo väčšie, ľudia sú milí, usmievajú sa...všetci sme v očakávaní nasledujúceho diania.

To, čo prišlo v nedeľu, bolo pre všetkých neopakovateľné. Dopoludnia návšteva v seminári Redemptoris mater – nádherné tiché prostredie, ktorým nás sprevádzal sám Lacko. Je to snáď pätnásť rokov, čo odišiel od nás zo školy. Matne si vybavujem jeho chlapčenskú podobu. Kto by si to pomyslel? Dnes stojí pred nami oduševnený mladý muž, o pár hodín vysvätený Boží služobník, ktorý nám s úsmevom, ale i pokorou rozpráva o svojich životných plánoch. Chcel byť operným spevákom, no Božie volanie ho napokon doviedlo do seminára. S hrdosťou rozprával o svojom pôsobisku.

Bolo čo počúvať, i pohostenie pútnikom dobre padlo, no zrazu – časová tieseň. Pred nami ďalšie nádherné „zastavenie“ – Námestie sv. Petra a Raduj sa nebies kráľovná so Svätým Otcom. Bolo sa treba rýchlo presunúť do centra Ríma. Aj keď sme to stihli len – len, to, čo sme precítili, ťažko opísať. Stojac uprostred barokového kruhového námestia, lemovaného kolonádou – snáď najkrajším Berniniho dielom (ja v Ríme? – ešte som to nestihla absorbovať), upierame pohľady na malé okno – druhé sprava, kde sa nám črtá maličká postava Svätého

Otca. Môžem ho stokrát detailne vidieť v televízii, dnes je to len maličká biela postava, no aj nám (mne!) sa dnes dostane jeho požehnanie! Myslím na svojich blízkych. Škoda, že tu dnes nie sú so mnou!

Pár fotografií s otcom Danielom a priateľmi, na nich v pozadí obelisk z Nerónovho cirkusu, fontány a obrovský portrét blahorečeného Jána Pavla II., obraz Matky Božej s mottom Jána Pavla - „Totus Tuus“. Do vyvrcholenia dnešného programu máme ešte zopár hodín, ako využiť ten zlomok času, potrebného na aspoň zbežné vzhliadnutie Vatikánu? Dilemu za nás vyriešil otec Daniel. Prechádzame hlavnou triedou vedúcou z námestia. Obzeráme sa dookola v snahe čo najviac detailov uložiť v pamäti. Letmá zastávka v kostole zasvätenom Panne Márii škapuliarskej – tichá modlitba, obdivné pohľady na nádherný interiér (to som ešte netušila, čo nás čaká) a ďalšie kroky nás viedli k prekvapeniu otca Daniela. Zastali sme priamo pred budovou Radia Vatican, do ktorého priestorov nám otec Daniel vybavil vstup

cez redaktora slovenského vysielania Petra Dufku. Po letmej prehliadke priestorov sme sa dohodli na ďalšej dlhšej návšteve na druhý deň. Pocit? Neopísateľný! Ani do Slovenského rozhlasu sa nedostane hneď tak hocikto. My sme mali možnosť vstúpiť do vatikánskeho!..

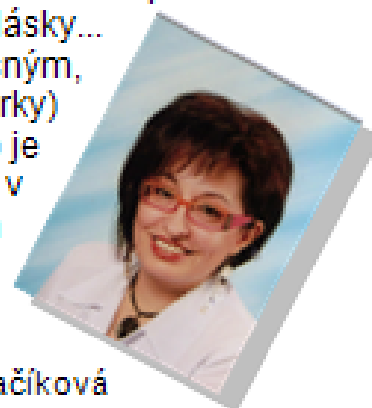
Čas však pokročil a my sme boli bližšie cieľu, pre ktorý sme do Ríma prišli. Z autobusu sme

stihli urobiť pár fotiek rímskych pamiatok – hradby, akvadukt, pyramída, Anjelský hrad a naším „lietadlom sme zaparkovali“ v blízkosti veľkolepej Lateránskej baziliky. Priečelie známe z fotiek z internetu. Keď som pred polrokom písala príspevok do Duchovného pohľadu o výročí posvätenia Lateránskej baziliky, ani vo sne by ma nenapadlo, že o pol roka budem stáť pred jej bránou a v nemom úžase hľadieť na jej krásu. S úctou, vďakou a bážňou sme vstúpili. Nádheru interiéru len ťažko opísať – pozlátený kazetový strop s veľkolepou výzdobou, nádherné sochy, obrazy a - genius loci ...Impozantná dĺžka – 130.m, Borrominiho piliere, sochy apoštolov, mramor, reliéfy, nádherná podlaha. Usadiť sa bolo možné len so vstupenkou. A tak sme si „chytli miesta“. A keďže do vysviacky boli ešte dve hodiny, snažili sme sa využiť ich návštevou aspoň blízkeho okolia. Oproti bazilike stojí totiž budova Svätých schodov – podľa tradície po nich vystupoval Ježiš v Pilátovom dome a svätá Helena – matka cisára Konštantína ich dala preniesť do Ríma. Vystúpiť po nich možno iba kľačiac... a tak sme túto časť Ježišovej cesty prešli i my. Každý schod premodlený a aj prebolený - za naše rodiny, našich chorých, priateľov, známych, za nás, s vďakou všetkým, ktorí nám toto prežiť umožnili... Schody nás doviedli ku kaplnke pápežov zo starého pápežského sídla – Svätyni svätých, kde sme opäť v modlitbách ďakovali i prosili...

„Pod'te za mnou a urobím z vás rybárov ľudí“ (Mt 4, 19).

Čas však opäť pokročil, blížila sa veľká chvíľa. Vrátili sme sa teda späť do chrámu, zaujali svoje miesta, pripravili slúchadlá na počúvanie prekladu. Keď sa rozozvučali tóny zhudobneného žalmu..., celé osadenstvo povstalo, aby privítalo procesiu snád' stovky kňazov, vedenú rímskym generálnym vikárom Jeho Eminenciou Agostinom kardinálom Vallinim, ktorá sprevádzala piatich diakonov zo seminára Redemptoris mater, pripravených na vysviacku. K oltáru kráčali aj naši kňazi – otcovia Daniel, Jozef, Peter a Andrej, aby v tejto veľkej chvíli boli pred Pánom spolu s Lackom. Pokoj a jemný úsmev na Lackovej tvári prezrádzali pripravenosť povedať s konečnou platnosťou Pánovi svoje „TU SOM!“ Mons. Judák pri istej kňazskej vysviacke povedal: „Pán teraz chce, aby vaše pomazané ruky boli vo svete Jeho rukami... aby na všetko prenášali Jeho Božský dotyk a dávali sa do služby Jeho lásky... Uvedomujeme si, že slúžiť takto možno len s poslušným, nefalšovane pokorným (naozaj Pokorným! pozn. autorky) a naozaj slobodným srdcom. Evanjeliová sloboda, to je sloboda slúžiť z lásky, podľa Ježišovho príkladu a v Jeho duchu. Potvrdzujú to i slová indického básnika Rabindranáta Thákura: „Mal som sen, že život je radosť. Zobudil som sa a videl som, že život je služba. Chcel som slúžiť a videl som, že služba je radosť.“

Lenka Bačíková

„Ja som dobrý pastier...“

„Ja som dobrý pastier. Poznám svoje ovce a moje poznajú mňa, ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce.“ (Jn 10, 14 - 15)

Aké symbolické: bola nedeľa Dobrého pastiera. Pred pár hodinami Svätý Otec povzbudzoval ľudí k modlitbám za duchovné povolania... „za všetkých, ktorí majú zodpovednosť vo vedení Kristovho stáda, aby boli verní a múdri pri plnení svojej služby... aby nechýbali skutoční robotníci v Pánovej vinici...“

Slávnostný obrad začal. Všetci sme vnímali výnimočnosť chvíle. Rím, Lateránska bazilika, nádherné melódie žalmov Neokatechumenátneho spoločenstva a Božia prítomnosť... Diakoni ležiaci tvárou na zemi... Nezabudnuteľný pápež Ján Pavol II. pripomína: „Ten, kto má byť vysvätený, padá na tvár a celým telom i čelom sa dotýka dlažby chrámu. Prejavuje tak svoju totálnu pripravenosť prijať službu, ktorá mu bude zverená.“ A Mons. Judák dodáva: „To si ty Peter. Chceš byť touto dlažbou, aby po tebe prechádzali... aby išli tam, kam vedieš ich nohy... Keď som písal tieto slová, mal som namysli Petra i celú realitu kňazskej služby, pričom som sa usiloval zdôrazniť hlboký význam tejto liturgickej prostrácie. V tejto podobe kríža pred vysviackou spočíva najhlbší zmysel kňazskej duchovnosti: tak ako Peter prijal vo vlastnom živote Kristov kríž a stal sa „dlažbou“ pre bratov.“

Obrad pokračoval predstavením diakonov, ktorí svojím slovom vyjadrili pripravenosť prijať svätenie a zároveň ich nadriadený potvrdil túto pripravenosť ukončením formácie. Potom kardinál prijal sľub kandidátov kňazstva verne slúžiť Kristovi a Jeho cirkvi. Spolu s celým osadenstvom sa modlil za diakonov a vzýval v litániách ku všetkým svätým na ich príhovor za zoslanie Ducha Svätého na týchto svätencov. Obrad sa blížil k svojmu vrcholu – kardinál Vallini vkladáním rúk a konsekračnou modlitbou dokončil najdôležitejšiu časť vysviacky. Pripojili sa k nemu i všetci zúčastnení kňazi rovnakým aktom. Novým kňazom je oblečený ornát – symbol novej úlohy v cirkvi. Obrad pokračoval ďalším symbolickým aktom - pomazaním rúk krizmou. Rodičia nových kňazov z Kene, Vietnamu, Rumunska, Talianska

a rodičia Pokorní priniesli k oltáru dary: kalich a paténu, ktoré následne svätiť odovzdal novokňazom. Obrad pokračoval slávením Eucharistie

a záverečným slávnostným požehnaním. Lateránsku baziliku za zvukov krásneho spevu opúšťalo päť nových kňazov v sprievode procesie. Ešte pár fotiek na pamiatku slávnostnej chvíle a potom už privítanie nového presbytera piesňami pred bazilikou od jeho spoločenstva. A hoci sa už zvečerievalo, deň sa ešte zďaleka neskončil. Stali sme sa hosťami na slávnostnom agapé,

ktoré pripravilo rímske spoločenstvo, ktoré počas štúdia sa stalo Lackovou rodinou. Krásna oslava jedinečnej životnej udalosti. Zišlo sa nás mnoho – rodina, priatelia, spoločenstvo Nekatechumenátnej cesty zo Slovenska, my - Podlavičania i rodiny z Lackovej rímskej farnosti, priatelia zo seminára. Všetkého hojnosť – dobrého jedla, veselých ľudí, spriaznených duší i piesní a dokonca – Lacko zanôtil na fujare! Ďakujeme Vám, Rimania, za Vašu pohostinnosť, za to, že sme mohli byť účastní na Vašej radosti.

Po nezabudnuteľnom dni sme si líhali asi o tretej nad ráno. Pár hodín spánku a program nášho putovania pokračoval návštevou Baziliky sv. Pavla za hradbami. Nachádza sa na mieste, kde bol Apoštol národov pochovaný. Nad jeho hrobom dal prvú baziliku postaviť cisár Konštantín. Neskôr bola niekoľkokrát prestavaná a po veľkom požiari v r. 1823 zrekonštruovaná podľa starých plánov. Pred vstupom do samotnej baziliky sa návštevníci ocitnú na majestátnom nádvorí lemovanom 150-timi stĺpmi s rešpekt budiacou sochou sv. Pavla. Päťloďový interiér matne presvetlený alabastrovými oknami,

okázalý bielo-zlatý kazetový strop, séria mozaikových medailónov zobrazujúcich pápežov všetkých čias, pod pápežským oltárom mramorová schránka, ukrývajúca vzácne relikvie sv. Pavla... chvíľka rozjímania pri hrobe..., a zaujímavé rozprávanie otca Daniela o Svetovom stretnutí mládeže so Svätým Otcom v Jubilejnom roku 2000,

kde mladí zo Slovenska za pomoci kardinála Tomka zaplnili celú obrovskú baziliku. Hodiny nás opäť začali „naháňať“. A tak sa cesty pútnikov na chvíľu rozišli. Niektorí išli „po vlastnej osi“ aspoň v rýchlosti obzrieť niektoré pamiatky, my – Podlavičania sme išli na dohodnutú návštevu do vatikánskeho rádia. Redaktor Peter Dufka, jezuita, sa nám príkladne venoval a povodil nás po „zákutiach“ rádia.

Na chodbe, kde sídlia východoeurópske redakcie, sme sa stretli so sestričkou Jaroslavou

Kochliarovou, pôvodom z Muráňa, ktorá nám po srdečnom zvitani spolu s p. redaktorom porozprávala o spôsobe a zvláštnostiach redakčnej práce, videli sme niekoľko štúdií, navštívili sme

a pomodlili sme sa v kaplnke rádia, z ktorej sa uskutočňujú priame vstupy do vysielania. Pre nás veľmi zaujímavou bola návšteva štúdia, z ktorého sa vysiela priamo do éteru. V ňom sa pripravil vstup do slovenského vysielania, v ktorom otec Daniel hovoril o našej účasti a dojmoch z Lackovej vysviacky. Nakoniec našej návštevy ešte zastávka na propagačnom oddelení rádia, kde sme dostali suveníry na pamiatku tohto dňa. A bolo by o čom rozprávať, keby čas nebol veľik ísť ďalej. Čakalo nás ďalšie nádherné „zastavenie“ – Bazilika sv. Petra. Stojí tu takmer od čias prvých kresťanov. Rad vinúci sa námestím našťastie postupoval pomerne rýchlo. Mali sme o čom rozprávať, pozerali sme fotografie zo života čerstvo blahorečeného Jána Pavla II. s Matkou Terezou, s Gorbačovom, pri Múre nárekov..., pri prechode cez snímače kovov típnem - nosím so sebou malý nožík, od nervozity zabudnem položiť tašku na skener, lebo esemeskujem domov, aby počúvali doma vysielanie z Vatikánu. Vráti ma, našťastie, nič podozrivé nenájdu, a tak konečne nič nebráni vstupu do chrámu. A opäť nám „padá sánka“. Ovládne nás pocit veľkoleposti a majestátnosti. Dĺžka interiéru je viac než 186 metrov. Kupola je vysoká 119 metrov. V hlavnej lodi sa nachádza 29 m. vysoký baldachýn, pod ktorým je hlavný oltár. Na ňom slúži sv. omšu len pápež. Je umiestnený nad hrobom sv. Petra, ktorého lokalizáciu potvrdili archeologické vykopávky a relikvie sv. Petra boli identifikované.

Človek nevie, kam skôr pozrieť. Opäť prekrásny zdobený strop. Stĺpy, piliere, reliéfy, obrazy, oltáre, nádherná podlaha, sochy a vrchol umeleckej nádhery – Michelangelova Pieta. Pri obdivovaní všetkej tej nádhery sme sa „zabudli“

a tak sme nestihli stretnutie so Slovenkou reholnou sestričkou Samuelou Ševčíkovou, vincentkou, ktorá bola na misiách v Podlaviciach v roku 2007 a teraz varí vo Vatikáne. Ona časť našej skupiny zobrala na návštevu priestorov Vatikánu. Avšak už neostalo dostatok času ani na výstup na kupolu, pretože náš program pokračoval účasťou na primičnej svätej omši Lacka Pokorného v rímskej farnosti sv. Klementa I., pápeža. Preto sme sa ponáhľali na miesto stretnutia, aby nás „naše lietadlo“ dopravilo na miesto. Ocitli sme sa pred zaujímavým moderným kostolom postaveným medzi obytnými domami. Čakal nás ďalší krásny obrad. Vo farnosti nás milo prijali, vzájomne predstavili, prekladal český seminarista, z evanjelia sa čítalo po taliansky i slovensky, spievalo sa rovnako dvojazyčne a počuli sme aj krásny spev nášho novokňaza, ktorý si získal aj samotného Svätého Otca. Na Kvetnú nedeľu sa mu v Ríme na svätopeterskom námestí počas pápežskej omše totiž dostalo cti spievať v pašiách Ježiša. Oduševnená Lackova kázeň nás opäť utvrdila v presvedčení, že miesto pri oltári je naozaj jeho životnou voľbou a cirkev v ňom získala kňaza, ktorý bude naozaj takým, za akého sa modlil sám Svätý Otec – dobrým pastierom, ktorý „svoj život položí za svoje ovce“. Po slávnostnom novokňazskom požehnaní primičná sv. omša vyvrcholila radostným spevom a tancom neokatechumenátneho spoločenstva a slávnostným agapé, na ktoré sme boli pozvaní. S veľkou vďakou spomíname na bohato prestreté stoly pohostenia, ktoré pre nás pripravila rímska farnosť, do ktorej Lacko nastupoval ako kaplán. A aj touto cestou chceme za to všetko zo srdca všetkým zainteresovaným poďakovať.

Tu niekde by sme rozprávanie o našej púti mohli skončiť. Áno, ešte jedna noc v Betánii (naš „kláštor“), raňajky a svätá omša s požehnaním na šťastný návrat domov, rozlúčka, nástup do „lietadla“ a smútok z konca našej duchovnej a aj duševnej dovolenky. Ale nie, smútok tam rozhodne nebol. Vďaka veselým spolucestujúcim z Východu s darom reči a rozdávania dobrej nálady prostredníctvom humoru. A keď sa zvečeriло a osadenstvo autobusu utíchlo, na obrazovkách nad našimi hlavami sa ukázali obrázky zo Svätej zeme – rozprávanie o pamiatkach, pozvanie na návštevu miest, ktorými kedysi kráčal sám Kristus... Pozvanie bolo naozaj sugestívne. Pôjdeme?

Lenka Bačíková

RÍM - MÁJ 2011

FRATERNA DOMUS – BRATSKÝ DOM - SACROFANO *- miesto ubytovania našej púte*

Je to komplex, ktorý je ukrytý v prekrásnom prostredí na okraji Ríma, obklopený oázou zelene. Slúži na ubytovanie pútnikov z celého sveta.

Don Francesco Bisinella bol kňaz, ktorý tento komplex vybudoval a spravoval do roku 2006.

Komplex pozostáva z desiatich samostatných stavieb. Ústrednou je kostol, najväčšou je budova s recepciou, snack barom, veľkou reštauráciou, kongresové haly a dve krásne kaplnky.

Pútnici majú k dispozícii ubytovanie v ôsmich domoch, v ktorých sú útulné dvoj-trojpostelové izby so sociálnym zariadením.

Toto miesto má všetko (park s fontánou, betlehem, zátišie s lurdskou jaskynkou, detské ihriská), čo človek potrebuje pre svoje telo i dušu na načerpanie nových síl, aby mohol pokojne spoznávať krásy Ríma.

VATIKÁN

Vatikán – najmenší štát sveta, nachádza sa ako malá enkláva v strede Ríma. Dominantná je Bazilika sv. Petra – najväčšia na svete, Svätopeterské námestie, apoštolský palác, vatikánske záhrady. Je to cirkevná „monarchia“, na čele stojí rímsky biskup – pápež, hlava katolíckej cirkvi. Obyvateľstvo tvoria väčšinou kňazi a príslušníci osobnej stráže pápeža – švajčiarskej gardy, ktorých je 100 mužov.

So sestrou Samuelou Ševčíkovou, Slovenkou, ktorá pracuje vo Vatikáne, sme mali možnosť pozrieť si miesta, kde sa bežný turista nedostane, za čo sme jej veľmi vďační. Popisovať podrobne prehliadku je ťažko, lebo v každom z nás zanechala niečo, čo môže zanechať len Vatikán so všetkým, čo patrí len a len k nemu.

A na záver spoločné foto s príslušníkmi švajčiarskej gardy.

DOVIDENIA VATIKÁN!

Peter Tišťan

Primičná sv. omša Lacka Pokorného

V stredu 18. mája v našej farnosti slúžil primičnú svätú omšu Lacko Pokorný, ktorý k nám prišiel až z Ríma (ale inak je náš :D). Tam vyštudoval za kňaza a sme radi, že si spomenul na domov.

Slávnostná svätá omša sa začala o 18. hodine sprievodom kňazov, medzi ktorými bol náš pán farár Daniel a aj náš bývalý pán farár Kazimír Divéky. Nechýbali ani páni farári z nemocnice, pán dekan Pecha a otec Peter z Fončordy. Celú omšu na organe doprevádzala pani Lutonská a spieval náš farský zbor Cantate Deo. Ako hosť prišla zaspievať Mirka Mičicová pieseň Panis Angelicus (Anjelský chlieb), ktorá

sa niesla naším kostolom a naplnila ho pokojom.

Panis angelicus
fit panis hominum;
Dat panis coelicus
figuris terminum:
O res mirabilis!
manducat Dominum
Pauper, pauper, servus, et humilis.
Pauper, pauper, servus, et humilis.

Anjelský chlieb
sa stal chlebom ľudí.
Chlieb z neba
ukončil všetky ostatné symboly:
Tak podivuhodná vec!
Pán sa stal pokrmom nás
biednych, biednych a ponížených
služobníkov.
biednych, biednych a ponížených
služobníkov.

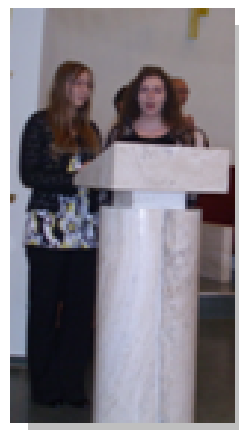
nám potešením spoznať ich.

Táto pieseň určite nedojala len nás, ale aj vzácnu návštevu z Talianska. Manželia Giovanni a Gianna sú z Lackovej farnosti v Ríme a bolo

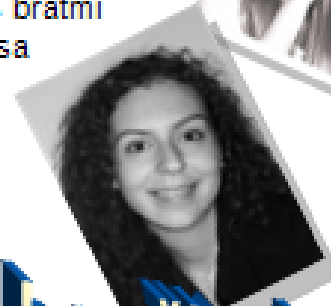
Po svätom prijímaní nás dojala zase pani kostolníčka Majka. Keď zablahožerala Lackovi, ani jedno oko nezostalo suché a náš pán farár pridal ešte krásny darček (ktorý bol od všetkých z našej farnosti), ornát červenej farby, ktorý sa používa napr. na Turíce a iné sviatky spojené s Duchom Svätým, a ktorý tiež symbolizuje aj našu farnosť Ducha Svätého. Takto hrdí a potešení sme zase my od Lacka dostali novokňazské požehnanie. To malo za následok vysokú aktivitu Ducha Svätého, čo sa dalo pozorovať počas agapé, a ešte aj pred ním, keď sa

celá farnosť zoradila do zástupu a ľudia jeden po druhom blahožerali Lackovi.

Ak sa hovorí, že vysvätenie kňaza sa oslavuje viac ako svadba, tak je to úplná pravda, lebo oslavy sa začali v Taliansku, pokračovali doma a oslavovalo sa aj v sobotu s bratmi a sestrami Neokatechumenátnej cesty. Potom sme sa s Lackom rozlúčili a on odišiel naspäť do Ríma plniť svoje poslanie.

Zuzka + Janka Tučekové

Zazili ste nebo na zemi? Ja určite áno!

Keď ma otec Daniel oslovil, aby som napísal niečo o primíciách Lacka Pokorného, priznám sa, bol som trošku zmätený... už tak dávno som o niečom nepísal (v takomto zmysle slova), že ani neviem, či to vôbec bude čitateľné :o). Na druhej strane ma to prinútilo porozmýšľať o niečom dôležitom, čo sa tu udialo. Dôležitom nielen pre Podlavice, no tiež pre spoločenstvá Neokatechumenátnej cesty. Boh mi dal takýmto spôsobom možnosť pouvažovať aj o tom, aký zmysel mala táto slávnosť pre mňa osobne. A za to som mu teraz vďačný!

Moment, na ktorý sme tak dlho čakali, bol zrazu tu. Všetko sa udialo veľmi rýchlo. V nedeľu 15. mája 2011 sme boli spolu s otcom Danielom a farníkmi v Bazilike

* Bazilika sv. Jána v Lateráne v Ríme je matkou všetkých bazilik, pretože tradícia o nej hovorí ako o prvom kresťanskom chráme vôbec. Bol postavený v čase, keď kresťania dostali v 4. storočí slobodu a nemuseli sa už skrývať.

sv. Jána v Lateráne* v Ríme účastní na Lackovej kňazskej vysviacke a len o pár dní sme mohli spolu s ním sláviť primičnú Eucharistiu tu v Podlaviciach. Tí, ktorí boli s nami v Ríme, isto potvrdia moje slová. Mali sme možnosť zakúsiť, že Boh nepozná hranice krajín, rozdielnosť jazykov, že rúca múry rozdelenia, že je skutočne vždy verný. Ja osobne som mal možnosť zakúsiť

a teraz aj o tom svedčiť, že Boh naozaj existuje, že je živý, že mu na mne záleží, že ma miluje, neláme na do mnou palicu a túži, aby som bol skutočne šťastný (možno nie tak, ako o šťastí hovorí tento svet – mať sa dobre, mať veľa peňazí a nemať problémy...) – dal mi v Ríme zakúsiť kúsok neba! A aby toho nebolo málo, verím, že všetko to, čo sme spolu zakúsili tam vo

Večnom meste, sme mohli naozaj nanovo zakúsiť aj v sobotu 21. mája podvečer na primičnej Eucharistii tu doma v Podlaviciach. A to doslovne - ved tu nechýbali ani Lackovi zodpovední zo spoločenstva v Ríme, manželia Gianni a Gianna, ktorí svedčili o tom, že sa tu cítia ako medzi svojimi – v rodine. Prišli aj bratia zo spoločenstiev Neokatechumenátnej cesty z Valašského Meziříčí, z Bratislavy, z Žiliny, z Vrútok, z Turian, z Prešova, z Košíc a samozrejme domáci Banskobystričania. Na primičnej Eucharistii mohol otec Daniel ako hosť privítať aj viacerých presbyterov – prišiel otec Ján Ďurica SJ, otec Igor z Prešova a takisto aj otec Juraj Adamkovič. Duch Svätý veru dobre vedel, prečo sa stavia v Podlaviciach tak veľký kostol. V sobotu bol totiž plný do posledného miesta... Vo svojej farnosti nám tak ukázal, že tu je naozaj doma. Dal nám jasný dôkaz, že spoľahnúť sa na neho sa určite vypláca. Eucharistia bola nádherná. Boh dovolil, aby sme zídění zo všetkých strán mohli napriek

rozdielom vytvoriť jedno spoločenstvo. Spoločne vzdávať vďaky za dar kňazstva pre Lacku, no takisto modliť sa za neho a vyprosovať mu veľa veľa milostí pre túto náročnú cestu, na ktorú ho Pán povolal. Ako znak Božej dobroty, milosti a nekonečného milosrdenstva sme mohli zakúsiť počas Eucharistie aj moment krstu. Cirkev mohla prijať malého Šimona vo

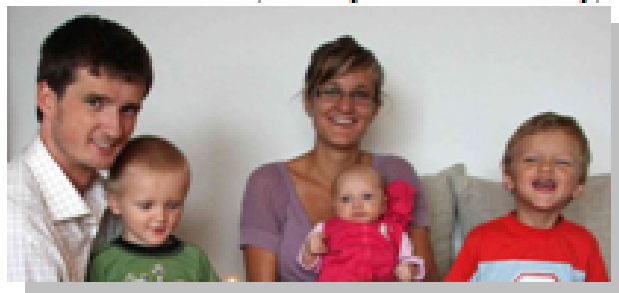
viditeľnom znaku neviditeľného tajomstva a vtlačiť mu do duše duchovnú pečať. Šimon sa mohol narodiť pre nový život. Všetci sme tak dostali možnosť pripomenúť si svoj osobný krst, vyznať vieru a opäť nám mohlo byť ohlásené, že skrze smrť a zmŕtvychvstanie

Ježiša Krista máme nádej na večný život. Najväčšiu radosť z krstu však mali aj tak deti, ktorých bolo na tejto slávnosti ako maku. Vyvrcholením celej slávnosti bol moment, keď sme všetci podľa staršej tradície Cirkvi, mohli prísť pobozkať ruky primicianta. Vykonať tento akt v úcte a s vďakou nebeskému Otcovi, že neváhal dať svojho jediného Syna do rúk človeka...

A On - Kristus - neváhal veriť Otcovi a ísť naproti smrti, aby z tohto boja vyšiel ako víťaz, keď ho Otec na tretí deň vzkriesil z mŕtvych k životu. Toto tajomstvo si pripomínáme cez Velkonočné obrady, kedy sa svätia oleje a aj krizma, ktorou boli pomazané novokňazove ruky. Po novokňazskom požehnaní sme sa presunuli do zrekonštruovaného Kultúrneho domu v Podlaviciach, kde sme mohli v slávnosti pokračovať na agapé.

Že bolo za čo Bohu v tomto čase ďakovať, niet pochýb. Veď poniektorí sme skončili u Pokorných na balkóne a odchádzali sme domov plní radosti hádam aj dosť neskoro po polnoci. Preto Bohu vďaka za Lackov život, jeho povolanie. Ak by si on sám mohol niečo od nás žiadať, boli by to iste modlitby, ktoré sú dnes pre život kňaza nenahraditeľné. Modlime sa preto za neho, ale aj za ostatných kňazov, aby boli svätí tak ako ich patrón sv. Ján Mária Vianney.

Rado Ferenc a manželka Zuzana,
zodpovední 1. spoločenstva

Možno Vás ten deň ešte len čaká...

Možno ho máte práve za sebou...

Možno už odvtedy prešli desaťročia...

Na také dni sa určite nezabúda.

Stáli ste vedľa seba a ruka v ruke ste sľubovali, že to najcennejšie, čo máte, seba samého, dávate človeku, ktorý stojí vedľa Vás.

Nie na dnes, nie na tri roky... nie na skúšku.

Navždy. Úplne.

***(365 manželských inšpirácií
Jemu a jej)***

Deň rodiny 2011

V sobotu 28. mája 2011 bola v Banskej Bystrici oslava Dňa rodiny 2011 pod záštitou primátora mesta Petra Gogolu.

Deň rodiny je občianske podujatie, ktoré iniciovala Organizácia spojených národov, keď vyhlásila rok 1994 za medzinárodný rok rodiny a následne každoročne 15. máj za celosvetový Deň rodiny. Tento rok sa Deň rodiny slávil v 13 mestách Slovenska. Hlavnou myšlienkou je:

„Aby deti otcov mali, aby mali mamy“, s podtitulom „príd' to povedať nahlas!“ Cieľom je podporiť prirodzenú rodinu založenú na manželstve jedného muža a jednej ženy, ktorí s láskou prijímajú deti. Koordinátorom podujatia v celoslovenskom meradle je Fórum kresťanských inštitúcií. Na regionálnej úrovni Deň rodiny

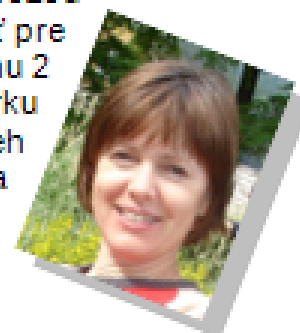

organizuje Diecézne pastoračné centrum pre rodinu Banskobystrickej diecézy v spolupráci s mestom Banská Bystrica. Aktívne sa zúčastnilo viac občianskych združení a organizácií.

Na hlavné pódium na Námestie S. Moysesu prišli medzi rodiny viaceré známe osobnosti z Banskej Bystrice a okolia. So svojimi bohatými skúsenosťami sa počas prednášok podelil aj Marián Kuffa zo Zakoviec. Kňaz, ktorý sa venuje chorým, postihnutým, bezdomovcom, deťom z rozvrátených rodín. *(Pozn p.f.DB.: Som rád, že v Bystrici čo daruje, v ten deň mohol zažiť – kus domova, prijatie v Skubíne v rodine Tažárovej, kde sme strávili príjemné chvíle pri chutnom obede a zaspomínali si na spoločné zážitky z mladosti v Nitre.)* Pomáha sirotám, starým, slobodným matkám, alkoholikom a narkomanom. S Božou

pomocou sa mu podarilo v obci Žakovce, kde pôsobí, postaviť pre nich azylový dom, kde s nimi žije. Prednášky boli v duchu 2 protikladov - pýchy a pokory. Otvorene kritizuje ľudskú pretváрку a hlúposť. Nebojí sa povedať pravdu, pričom jeho životný príbeh ukazuje, že nezostáva len pri slovách. Svojimi skutkami uvádza do praxe to, čo hovorí.

Jana Tažárová

Manželské stretnutia

„Skvelé manželstvo nie je, keď sa dá dokopy dokonalá dvojica. Skvelým manželstvom je, ak sa nedokonalá dvojica naučí tešiť zo svojich rozdielov.“
(Dave Meurer)

Vzťah medzi mužom a ženou, partnerstvo a manželstvo je jedným z najdôležitejších medziludských vzťahov, ktoré vôbec jestvujú - snád sa dá dokonca povedať, že je to najdôležitejší vzťah zo všetkých medziludských vzťahov. Veď dobrý človek vyrastá v plnohodnotnej rodine, v ktorej je prítomný a pôsobí Ježiš Kristus a ktorej základom sú dve milujúce bytosti. V súčasnosti azda nijaká iná inštitúcia nie je terčom toľkých útokov ako práve manželstvo a rodina. Manželstvo, ako základná jednotka a bunka každej spoločnosti, prežíva v dnešnej dobe rôzne krízy. Tieto krízy sú poznačené nielen vonkajšími vplyvmi, ale sú prirodzenou súčasťou vývoja manželských vzťahov. Je dobré, ak vieme, ako tieto krízy adekvátne zvládať. Práve prednášky, ktoré manželské páry mali možnosť absolvovať pod vedením manželov Haviarovcov pravidelne raz do mesiaca, boli neraz svetlom pri riešení konfliktov. Témy, ktoré sa na stretnutiach rozoberali, mali vplývať na posilnenie viery, pochopenie jeden druhého a prehĺbenie vzťahov založených na láske a porozumení. Samotné manželské páry sa spontánne zapájali do rozhovorov o tom, ako sa im darí riešiť problémy a diskusie po prednáškach boli vždy v duchu vzájomného odhalenia sveta druhého. Manželské stretnutia nám ukázali, že nie sme sami so svojimi problémami. Pomáhali nám pri ozdravovaní a upevňovaní manželských vzťahov, hlbšiemu porozumeniu muža a ženy, ich prirodzených potrieb a rozdielov. Manželské „stretká“ dali výbornú príležitosť stráviť čas spolu a pritom sa zaoberať dôležitými otázkami svojho manželstva. Stretnutia sú otvorené pre každý pár. Ak pocítujete potrebu stretať sa s inými manželmi a zdieľať navzájom svoje radosti i starosti, máte dvere otvorené

P.S. Poďakovanie patri aj mladým, ktorí ako profesionálni animátori ochotne zabávali naše „nezbedné“ ratolesti. .

Adrianna Šubová

300. výročie prenesenia sochy Starohorskej Panny Márie

V sobotu 4. júna 2011 si naše diecézne pútnické miesto Staré Hory pripomenulo slávnostným duchovným programom 300. výročie prenesenia milostivej sochy Starohorskej Panny Márie na oltár Baziliky minor. Pátri bosí karmelitáni, ktorí pútnické miesto spravujú, pozvali farnosti a spoločenstvá na tento spoločný program.

Slávnosti sa zúčastnilo mnoho mládežníckych skupín i rehoľné spoločenstvá z celého Slovenska. Niektoré skupiny putovali na bicykli ale aj pešo, ako to bývalo počas minulých storočí.

Program začínal o ôsmej hodine sv. omšou v bazilike, pokračoval slávnostnou procesiou na Studničku, akadémiou miestneho baníckeho spolku, modlitbou posvätného ruženca. Vyvrcholením bola slávnostná svätá omša, ktorú celebroval Mons. Rudolf Baláž, diecézny biskup, za asistencie badínskych bohoslovcov a mnohých duchovných z farností a za účasti asi 4000 veriacich. Slávnosť bola prenášaná aj Slovenskou televíziou. Na záver sa otec biskup Rudolf Baláž v bazilike pred sochou milostivej Madony pomodlil Loretánske litánie a zasväcujúcu modlitbu

a poďakoval sa všetkým pútnikom, ktorí prišli na Staré Hory uctiť si našu nebeskú Matku, poďakovať za jej dobrodenia.

300. výročie sa vzťahuje na udalosť z roku 1711, keď obyvatelia Starých Hôr preniesli milostivú sochu Panny Márie v slávnostnom sprievode z lesného úkrytu do

starohorského farského kostola. Ako uvádza cirkevný historik ThDr. Gabriel

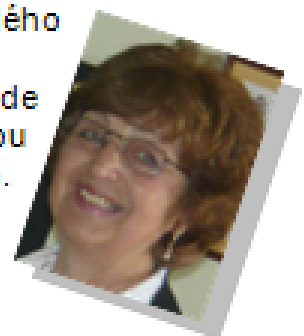
Brendza, keď okolo roku 1700 vypuklo posledné stavovské povstanie pod vedením Františka II. Rákocziho, obyvatelia Starých Hôr z bezpečnostných dôvodov zložili z oltára sochu Panny Márie, ukryli ju a zakopali v lese zabalenú v plátne a drevenej debne. Podľa tradície, z pôdy kde bola socha zakopaná, vytryskol prameň. V roku 1886 voda z tohto prameňa náhle uzdravila starohorského farára Mateja Hrivňáka z ťažkej choroby. Z vďačnosti dal Madone vyhotoviť kaplnku a upraviť cestu. Miesto je dodnes navštevované pútnikmi, ktoré poznajú pod názvom „STUDNIČKA“. V roku 1780 pápež Pius VI. udelil Starým Horám zvláštne privilégium – získanie plnomocných odpustkov pri návšteve chrámu a za splnenia obvyklých podmienok. V roku 1942 studničku spolu s novopostaveným oltárom a sochou Panny Márie vytesanej z karárskeho mramoru, od talianskeho sochára, slávnostne posvätil banskobystrický biskup Andrej Škrábik.

V máji 1990 požiadal banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž vtedajšieho pápeža Jána Pavla II. o čestný titul pre pútnický kostol Návštevy Panny Márie v Starých Horách. Titul Bazilika minor bol kostolu verejne pridelený počas slávnosti 15. septembra 1990 za účasti niekoľko tisíc pútnikov.

Staré Hory sú starobyľou baníckou obcou i mariánskym pútnickým miestom s bohatou tradíciou už viac ako päť storočí. Tradícia púť pretrváva dodnes a zúčastňuje sa ich mnoho pútnikov z celého Slovenska aj zo zahraničia.

Panna Mária nás všetkých volá do svojho náručia, kde nájdeme bezpečie a ochranu, pohladí nás svojou materinskou rukou a uteší svojím milostivým pohľadom. Pomôže nám kráčať so svojim milým Synom naším Pánom Ježišom Kristom cestou spásy, aby sme dosiahli večný život.

Božena Höferová

Animátori tento raz na Starých Horách

Jeden z posledných víkendov na Španej Doline (3.-5. júna), kde sa pravidelne stretávame ako budúci animátori a snažíme sa rozvíjať a duchovne napredovať, bol niečím výnimočný a špecifický. Odlišoval sa v tom, že sme sobotňajšie dopoludnie nestrávili na Španej Doline, ale sme sa pekne upravení a vyfešákovani presunuli na Staré Hory, kde bola slávnostná svätá omša pri príležitosti 300. výročia prenesenia sochy Panny Márie do baziliky Navštívenia.

Svätá omša bola na Studničke. Hlavným celebrantom bol banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž, pričom boli prítomní aj ďalší kňazi nielen z našej diecézy. Dalo sa očakávať, že príde veľké množstvo pútnikov.

Studnička doslova „praskala vo švíkoch“. Prítomní boli veriaci zo všetkých kútov Slovenska. Pútnici prichádzali za Pannou Máriou s rôznymi úmyslami za seba, za svoje rodiny, príbuzných, ľudí opustených či núdznych, ktorí potrebujú pomoc a ochranu vo svojich ťažkostiach a problémoch. Panna Mária je našou veľkou orodovníčkou, ktorá nám chce na našej ceste za Ježišom podať pomocnú ruku, a tak nás priviesť bližšie k Bohu. Je len potrebné prosiť s úprimným a vrúcny m srdcom. Naša Matka Mária, ako každá matka, vie, čo je pre jej deti dobré a čo potrebujú. Jej sa môžeme zveriť. V takomto duchu som vnímala aj obrovskú sochu Panny Márie na Studničke, ktorá svojim náručím víta každého, kto k nej prichádza a prosí.

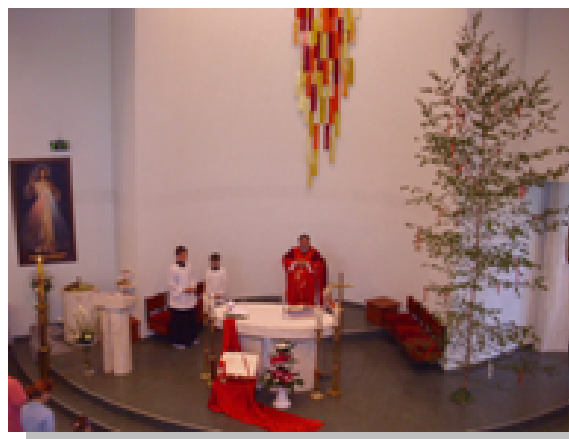
Som nesmierne vďačná za to, že som sa mohla stať súčasťou tejto jedinečnej slávnosti a lepšie si tak uvedomiť, ako nás Mária zahŕňa svojou láskou a dotýka sa nás Božím pokojom, ktorý preniká srdce a dušu.

Lucia Klincová

„Duch Svätý, vyruš nás!“

Slávnosť Zoslania Ducha Svätého, jeden z našich najväčších sviatkov, predstavuje pre farnosť Ducha Svätého Banská Bystrica – Podlavice, s rovnomenným farským kostolom aj sviatok patróna kostola - ľudovo povedané hody. Khodom v Podlaviciach už tradične patrí neodmysliteľné pohostenie farníkov nazývané aj agapé, pri ktorom sa aj tento rok aspoň na chvíľu zastavili k vzájomným rozhovorom. Je zaujímavé, že na rozdiel od Vianoc a Veľkej noci sa k sviatku Ducha Svätého neviažu nijaké ľudové zvyky. A tam, kde predsa len nejaké sú, spojené sú s prírodou, napríklad s vyhánaním zvierat na pašu, prechádzkami v prírode, niekedy k prameňom.

Slávnosť Zoslania Ducha Svätého hovorí o zavŕšení procesu formovania apoštolov. V kázňach sme počúvali o tom, ako boli „profíci“, ale aj ako sa nechali pretvárať, ako boli opustení a ustráchaní. Zavŕšením procesu ich formovania bolo prijatie Ducha Svätého. Niežeby sa z nich stali naraz dokonalí ľudia, no vedeli prijať seba, stratili strach. Stali sa, možno povedať, dospelými. Pretože dospelosť to je prijatie svojich možností, svojich ohraničení, ale aj prijatie zodpovednosti.

Podobne je to s našim životom. Kto z nás ho má dotvorený? Kto ho vie žiť? Ten, čo má dvadsať, tridsať, šesťdesiat rokov? Niektorí hovoria, že slávnosť Zoslania Ducha Svätého je symbolom toho, ako človek nachádza sám seba.

Symboly, ktoré používa Biblia na opis Ducha Svätého, sú **víchor a oheň** - veľmi nebezpečné živly. Istý teológ povedal, že **ak prosíme o dary Svätého Ducha, musíme si byť vedomí, že prosíme: príď Svätý Duch a vyruš nás** – zo všetkého, kde sme uverili, že je už všetko uzavreté, všetko dokonalé, nemenné. **Príď a vyruš nás tam, kde to potrebujeme.** Teda Duch Svätý neprináša len *pokoj*, ale aj *správny nepokoj*. Aj ten potrebujeme, aby sme sa vedeli premieňať na to, čím máme byť.

Duch Svätý, daj nám múdrosť aby sme vedeli rozpoznať správny tvorivý nepokoj aj v našej farnosti.

Použitie prameň z internetu: **kázne vdp. Petra Cibiru**

Spracovala Eva Tribulová

1 salko

1 kg kryštálového cukru

1 balíček vanilkového cukru

½ palmarinu

½ litra plnotučného mlieka (najlepšie z automatu pre vysoký obsah tuku)

Krowky - karamelky

Salko + kryštálový cukor + vanilkový cukor + mlieko varíme, najlepšie v širšom nerezovom hrnci tak, aby to nevykypelo, ale ani na príliš slabom plameni, aby ste pri tom nestrávil pol dňa (malo by to trvať cca hodinu a pol). Keď je hmota karamelovej farby, všetka pena už klesla a pri kvapnutí na tanierik hmota rýchlo tuhne, môžeme pridať palmarín. A zase varíme asi ½ hodinu (tuk sa musí úplne spojiť s hmotou). Horúcu hmotu vylejeme na poriadne olejom natretý plech. Necháme mierne stuhnúť (cca 5 min.) a nakrájame na kocky alebo ľubovoľné tvary. Teraz to už necháme úplne stuhnúť a vychladnúť. Čím hustejšiu hmotu varíme, tým rýchlejšie tuhne v plechu. Chce to trpezlivosť ☺.

Krowky povyberáme z plechu, najlepšie nejakou plochou naberačkou a môžeme jesť!

Janka Tučeková

Benefičný koncert

29. mája 2011 sa v Podlaviciach dala dokopy zvláštna skupina ľudí: členky ženského kvarteta Viabella si pozvali sólistu Štátnej opery v Banskej Bystrici Petra Schneidra, sólistku Miroslavu Mičicovú pod vedením Violy Lutonskej a dievčatá z Domu sv. Vincenta, ktorého zriaďovateľom je Slovenské misijné hnutie. Výťažok z koncertu bol venovaný Domu sv. Vincenta na prozaickú ale potrebnú vec, na práčku.

Slovenské misijné hnutie (SMH) - hlavnou náplňou hnutia je starostlivosť a podpora katolíckych misií, zabezpečovanie sociálnej prevencie a poskytovanie sociálneho poradenstva, organizovanie akejkoľvek podpory pre osoby v núdzi na

Slovensku a v zahraničí. „V Banskej Bystrici“ – hovorí predsedkyňa Eva Boháčiková – „sme zriadili Dom sv. Vincenta, kde pomáhame mladým ľuďom začleniť sa do života. V súčasnosti máme 350 členov v 25 kluboch po celom Slovensku a jednotlivých členov evidovaných v ústredí.“

Dom sv. Vincenta bol zriadený v roku 1993 ako prvý na Slovensku a slúži dievčatám z detských domovov a osobitných škôl internátnych. Situácia týchto dievčat je veľmi zložitá, nakoľko sa mladý človek po odchode z predchádzajúcich zariadení ocitne bez rodinného zázemia, ubytovania, bez práce, bez potrebného finančného zabezpečenia a spoločenských istôt.

Sociálne zariadenie poskytuje ubytovanie rodinného typu so špeciálnym adaptačným programom na rodinný a spoločenský život, ďalej poskytuje sociálne poradenstvo, pracovnú terapiu, sociálnu rehabilitáciu, individuálnu prácu s klientom, možnosť prípravy stravy v kuchynkách, možnosť prania a žehlenia osobných vecí, programy prevencie pre dievčatá cieľovej skupiny, záujmovú činnosť, športovú a kultúrnu činnosť. Maximálna kapacita je 30 dievčat. Tieto aktivity zastrešujú dva väčšie programy: - program resocializácie zameraný na získanie pracovných návykov dievčat cieľovej skupiny, - program adaptácie na samostatný život, resp. založenie vlastnej rodiny. Dievčatá spoločne s personálom založili hudobnú skupinu a vystupujú, napr. pre väzňov v Banskej Bystrici - Kráľovej, ale aj na rôznych akciách v Dome SMH v B. Bystrici.

Podľa www.smh.sk spracoval Daniel Bédi

Športové hry farnosti

Pri príležitosti Dňa otcov a Medzinárodného dňa detí sme sa v sobotu 5. júna stretli viaceré rodiny. Bolo to príjemné športové popoludnie rodičov a ich ratoleští. Otcovia so synmi si zahrali futbalový zápas. Úroveň zápasu bola slušná, čo dokazuje aj remízový výsledok v riadnom hracom čase. Oba zmiešané tímy sa veľmi snažili, napokon rozhodli pokutové kopy. Samozrejme, že výsledok nebol najdôležitejší, ale hlavne dobrý pocit z hry a pekná spolupráca otcov a synov i fair play.

Sportového popoludnia sa zúčastnilo približne 25 dospelých a 23 detí.

Deti si mohli zasúťažiť pri rôznych disciplínach: preliezanie, hádzanie na cieľ, skákanie vo vreci, chodenie po lane, ale aj tvorivá súťaž, pri ktorej deti vytvárali veľmi pekné malé umelecké diela. Za svoju snahu boli odmenené sladkosťami. Sme

radi, že v našej farnosti už po šiestykrát sa zorganizovalo takéto športovo-zábavné podujatie. Počasie nám prialo, akcia sa vydarila a na záver dodám heslo dňa: „Pohyb znamená zdravie“.

Anton Šuba

Požehnanie matiek pred pôrodom

Požehňavanie osôb bolo už oddávna zakorenené v kresťanskej tradícii. Súčasťou požehnania býva oslava Boha, prosba Boha o pomoc v ťažkých chvíľach a o ochranu pred zlom, ale tiež odovzdanie sa do Božej Prozretelnosti s dôverou v Boží plán.

Aj v našej farnosti sme už niekoľkokrát mohli byť účastní požehnania matiek pred pôrodom. Naposledy boli budúce mamičky (všetky už niekoľkonásobné) požehňované v nedeľu 5. júna 2011 pri sv. omši o 10. hodine.

Ako jedna z nich som sa na tento čas požehnania naozaj tešila. Často cítim, že moje vlastné sily mi nie vždy stačia, a preto som veľmi uvítala možnosť posilniť sa aj silou od Pána. Hlavne, keď ide o niečo také dôležité a zároveň náročné, ako privedenie dieťatka na svet. Za seba môžem povedať, že vďaka tomuto požehnanju sa cítim pokojnejšie a istejšie

v Pánovi, hoci viem, že to, čo ma čaká, nebude ľahké. Verím, že podobnú milosť si odniesli aj ďalšie dve mamičky, ktoré boli v túto nedeľu v kruhu svojej farskej rodiny a v blízkosti svojich manželov a detí požehňované spolu so mnou.

Na záver chcem ešte poďakovať pánu farárovi a farskému spoločenstvu za modlitbu a spoluúčasť na dôležitých

chvíľach v našich životoch. A samozrejme Pánovi za darované povzbudenie. Povzbudzujem aj ďalšie mamičky, ktoré sú v podobnom radostnom očakávaní, aby si najbližšie požehnanie nenechali ujsť.

Petronela Balážová

Ako sa spevom spojila Banská Bystrica

V jedno pekné júnové odpoľudnie - 12. júna - v deň Turíc sa uskutočnil v našom kostole už 4. ročník benefičnej prezentácie farských speváckych zborov Banskej Bystrice.

Na tejto prezentácii sa zúčastnili 4 spevácke zbory a dvaja hostia.

Okrem domáceho zboru CANTATE DEO to boli: spevácky zbor LAUDATE DOMINUM zo Sásovej, spevácky zbor SV.MICHALA z Fončordy a katedrálny zbor XAVERIUS, taktiež z B.Bystrice.

Ako hostia vystúpili spevácky zbor HRON z B.Bystrice a kvarteto VIA BELLA.

Pre všetkých návštevníkov tohto podujatia ale aj pre samotných účinkujúcich to bola veľká udalosť. Všetci sme

mali

z koncertu

mimoriadne bohatý umelecký a duchovný zážitok. Pri tejto príležitosti je potrebné poďakovať všetkým organizátorom, no najmä p. Jánovi Gréčovi a p. farárovi Danielovi Bédimu, ktorí sa do tohto

podujatia vložili celou svojou dušou.

Zaželať si, aby nám aj budúcoročný jubilejný 5. ročník priniesol podobný zážitok a potešil naše srdcia rovnako ako tie predchádzajúce.

Mária Kreutzová

Som miništrant, chlapec, čo stojí pri oltári...

Miništrant, čo táto služba pre mňa znamená? V istom smere je to naplnenie niečím, čo ma umocňuje v tom, aby som mal záujem vykonávať túto službu.

Pre mňa najdôležitejšie je cítiť sa naplnený Božou milosťou. Nie každý chalan, čo chodí do kostola, chce byť miništrant. A nie všetci z tých, čo sa rozhodnú miništrovať, v tejto službe vydržia. Miništrant je tiež služba, ktorá potrebuje rozhodnutie a pevnú vôľu. Potom si môžem povedať, že to, čo robím, že stojím pri oltári, robím hlavne pre nebeského Otca a nie kvôli

sebe. Stáť po boku kňaza a pomáhať mu pri jeho službe pred oltárom je niečo naplňujúce a viac ma to približuje do tajomstva slávenia svätej omše. Táto služba nie je ľahká ako si mnohí myslia, pretože aj služba miništranta má

svoje klady a zápory, no vždy sa dá nájsť medzník, pomocou ktorého sa to dá všetko zvládnuť. Sme len obyčajní chalani, ktorí majú svoje záľuby a koníčky, no myslím si, že miništrovanie sa nedá nazvať koníčkom či záľubou, je to jednoducho služba pri oltári. Ale môžem povedať, že čím dlhšie túto službu konám, tým

viac ma to naplňa a už to nerobím len pre radosť a nejaké to chlapčenské nutkanie byť v samom centre pozornosti v kostole. Jednoducho cítim, že tam mám stáť a byť príkladom iným chalanom, ktorí sa rozhodujú pre miništrovanie alebo už miništrujú, aby som im ukázal, že táto služba ma naplňa a dá sa robiť v každom veku. Či sme na základnej alebo strednej škole, alebo ako ja na vysokej, dôležité je, že sa nehanbíme a stojíme pri oltári s hrdosťou a láskou k Bohu.

Lukáš Mlynárik

Rozlúčka s otcom biskupom Rudolfom Balážom

Slovensko - Banská Bystrica, predovšetkým tamojší farský Kostol Nanebovzatia Panny Márie a jeho okolie, sa 3. augusta 2011 stalo miestom stretnutia obrovského množstva ľudí, medzi ktorými nechýbali najvýznamnejší predstavitelia náboženského, politického a spoločenského života našej krajiny, ako aj veriaci zo všetkých končín Slovenska ako aj 400 kňazov a 25 biskupov. Všetci sa prišli rozlúčiť so vzácnym človekom, biskupom Banskobystrickej diecézy Mons. Rudolfom Balážom, ktorý zomrel v stredu, 27. júla, zaopatrený sviatosťami, vo svojej rezidencii. Hlavným celebrantom pohrebnej sv. omše bol predseda KBS, Mons. Stanislav Zvolenský. Homíliu začal slovami z Lukášovho evanjelia: „Budte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa nenazdáte“ (Lk 12, 44), takými výstižnými aj pre náhly a nečakaný odchod do večnosti otca biskupa Baláža, vo veku 70 rokov: „Keď najbližší spolupracovníci otca biskupa Rudolfa vstúpili do jeho bytu, našli na pracovnom stole knihu o príprave na večnosť a rozpracovaný príhovor o blahoslavenej sestre Zdenke Schelingovej, lebo mal 30. júla sláviť sv. omšu v Krívej. Otec biskup Rudolf sa snažil byť ten blahoslavený sluha, ktorého pán pri svojom príchode nájde bdieť a očakávať jeho príchod (Lk 12, 37). Posledné veci, ktorých sa dotkol pred skončením svojho života, sú pre nás tichým svedectvom, v ktorom sa nám z Božej ruky ponúka dobré posolstvo o tom, ako sa on pripravoval na stretnutie s Pánom.“

Mons. Zvolenský v homílii pripomenul dôležité medzníky zo života Mons. Baláža, všetko, čo utvoril svojou službou človeka, kňaza a biskupa. Ako uviedol, dnes môžeme povedať, že jeho činnosť, modlitba, duchovné stretnutia s Pánom a stretnutia s ľuďmi znamenali, že sa všetkými silami usiloval láskavo starať o svojich bratov a sestry, a tak sa pripravovať na konečné stretnutie s Bohom. Jedným z prvých pastoračných projektov zosnulého biskupa bolo obnovenie diecézneho kňazského seminára; počas 21 rokov svojej služby vysvätil okolo 200 nových kňazov; obnovil základné a stredné cirkevné školy v diecéze; bol zakladateľom prvého slovenského katolíckeho Rádia Lumen; stál za diecéznou synodou, ktorú v septembri 2003 otvoril osobne blahoslavený pápež Ján Pavol II.; založil Diecézne pastoračné centrum v Banskej Bystrici; založil Diecézne centrum mládeže na Španej Doline; podporoval prítomnosť a pôsobenie mužských a ženských reholí na území diecézy; a vykonal množstvo ďalších prospešných vecí pre rozvoj života Katolíckej cirkvi na pôde, ktorá mu bola zverená.

„Na začiatku svojej biskupskej služby si zvolil heslo: „Pravda vás vyslobodí!“ (Jn 8,32). Sú to slová Pána Ježiša, ktoré povedal, keď otvorene hovoril, že prišiel od Boha, že prináša pravdivé posolstvo (Jn 8,26). A že opakom slobody je hriech. Vtedy povedal: Každý, kto pácha hriech, je otrok (Jn 8,34) a pridal: Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní (Jn 8,36). Aj my teraz si želáme, prosíme a dúfame, že pre otca biskupa Rudolfa nastáva opravdivé vyslobodenie v Pravde, ktorým je milosrdné prijatie do Božej náruče, aby sa naplnili slová: „Tvoje milosrdenstvo, Pane, ospevovať budem naveky“ (Z 89,2). V závere sv. omše odzneli svedectvá a slová úcty zo strany predstaviteľov cirkevného, politického a spoločenského života, z ktorých bolo cítiť, že Mons. Baláža vnímali ako zásadového, no chápaného a láskavého človeka. Telo zosnulého bolo o 16:00 uložené do hrobu na cintoríne v jeho rodisku v Nevoľnom.

(TK KBS, 3.8.2011 RV))

Mons. Rudolf Baláž,

*** 20.11.1940 + 27.7.2011**

Podlavice 2007 - rekolekcie

Martin 1999 - vysviacka

BB - katedrála 2.8.2011 - rozlúčka

B.Bystrica 3.8.2011 - pohreb

Nevoľné 3.8.2011 - pohreb

